

Ο Μικρός

ΗΡΩΣ

329

Ο ΠΡΑΚΤΟΡ-
ΣΥΝΝΕΦΟ

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ- ΣΥΝΝΕΦΟ

Νέα αποστολή

ΚΡΙΣΙΜΕΣ στιγμές περνούν το θρυλικό Παιδί - Φάντασμα και ο επίσης θρυλικός Σπίθας, το παιδί με το άχόρταγο στομάχι και την ατρόμητη ψυχή (*). Βρίσκονται στο χώλ του σπιτιού του άρχηγού της γερμανικής αντικατασκοπείας απ' όπου έχουν αρπάξει τον έτοιμοθάνατο μικρό Γερμανό, που άλλοτε ήταν φανατικός πράκτωρ του Χίτλερ και τώρα έχει γίνει φανατικός έχθρος του χιτλερικού καθεστώτος. Το 'Αγγελούδι, βαρειά τραυματισμένο, ανάπαύεται στην αγκαλιά του Σπίθα. 'Α-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 328, που έχει τον τίτλο: «Το 'Αγγελούδι κλαίει».

πὸ τὴ μέση τῆς σκάλας, πού ὀδηγεῖ στὸ ἐπάνω πάτωμα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας ἀπειλεῖ τὰ δυὸ 'Ελληνόπουλα μ' ἓνα μεγάλο περιστροφὸ, λέγοντας:

— 'Ακίνητοι! Καὶ τὰ χέρια ψηλά! Σπίθα, ἄφησε χάμω τὸ 'Αγγελοῦδι καὶ ἀπόπλισε τὸ Παιδί - Φάντασμα! Καὶ πρόδεχε! Στὴν παραμικρὴ ὑποπτὴ κίνησι, θὰ σοῦ καρφώσω μερικὲς σφαῖρες στὸ παχύ κορμί σου!

Τὰ χεῖλη τοῦ Γιώργου κινουῦνται γοργά, ἀλλὰ τόσο ἀνεπαίσθητα, ὥστε δὲν διακρίνεται τὴν κίνησί τους ὁ Γερμανός:

— Σπίθα! Κάνε ὅτι ὑπακούεις ἤδηθεν καὶ πέσε πρὸς τὰ πλάγια μαζί με τὸ 'Αγγελοῦδι! Γρήγορα!

Ὁ Σπίθας κάνει ὅπως τοῦ λέει ὁ φίλος του καὶ ἀρχηγὸς του. Κάνει ἓνα πλάγιο δῆμα, ὑποκρινόμενος ὅτι θ' ἀκουμπήσῃ χάμω τὸ 'Αγγελοῦδι, καὶ ξαφνικά, πηδαίει πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ πεδίο σκοπεύσεως τοῦ Γερμανοῦ καὶ ἀφήνοντας τὸ Γιώργο ἐλεύθερο νὰ ἀντιδράσῃ με τὸν κεραυνόβολο τρόπο πού μόνο αὐτὸς ξέρεi.

Πραγματικά, τὴν ἴδια στιγμή, τὸ θρυλικὸ 'Ελληνόπουλο κάνει μιὰ θεαματικὴ βουτιά πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐνῶ τὸ χέρι του χώνεται στὴν τσέπη του καὶ τραβάει τὸ πιστόλι.

Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν σχεδὸν ταυτόχρονα. Ὁ ἓνας ἀπὸ τὴ σκάλα, ἀπὸ τὸ δόπλο τοῦ Γερμανοῦ, καὶ ὁ ἄλ-

λος ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀπὸ τὸ δόπλο τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα!

Ἡ σφαῖρα τοῦ Γερμανοῦ περνάει πάνω ἀπὸ τὸ 'Ελληνόπουλο, πού μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή ἀγγίζει τὸ πάτωμα καὶ πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὴν πόρτα. Ἡ σφαῖρα τοῦ Γιώργου βρίσκει τὸν ἀρχηγὸ τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας κατάστηθα. Ὁ Γερμανὸς παρατάει τὸ πιστόλι του, φέρνει τὰ χέρια του στὸ στήθος, μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος μὲ μιὰ ἑκφρασι ἐκπλήξεως στὸ πρόσωπό του καὶ ἔπειτα κατακυλάει στὴ σκάλα καὶ σταματᾷ στὸ τέρμα τῆς, ὅπου μένει ἀκίνητος!

Ὁ Γιώργος πετάγεται ὀρθιος, λαχανιασμένος, καὶ λέει στὸ Σπίθα:

— 'Ελα! Πρέπει νὰ φύγουμε ὅσο πρὶ γρήγορα μπορούμε!

— Μανούλα μου!, μουγγρίζει ὁ Σπίθας ἀκολουθώντας τὸ φίλο του μὲ τὸ 'Αγγελοῦδι πάντα στὴν ἀγκαλιά του. Λές νὰ τὸ ἔκανε ἐπίτηδες, ὁ παλιογερμανός;

— Τί πράγμα, Σπίθα;

— Λές νὰ μᾶς φοβέρισε ἐπίτηδες μὲ τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ χωνέψω τὸν ἐαυτό μου ἀπὸ τὴν πολλὴ συγκίνησι; Λές... Μανούλα μου! Πᾶρε τὸ 'Αγγελοῦδι, Γιώργο! Γρήγορα!

— Γιατί;

— Ξέχασα νὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψι στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ! Δέν...

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν τοῦ δίνει

τὸν καιρὸ νὰ συνεχίσῃ. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν σέρνει ξοπίσω του. Διασχίζουν τὸν κήπο, περνοῦν κοντὰ ἀπὸ τοὺς ἀναίσθητους ἀκόμη, φύλακες τοῦ σπιτιοῦ, βγαίνουν στὸ δρόμο καὶ χάνονται πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἐνὸς μικροῦ αὐτοκινήτου, πού εἶναι σταματημένο λίγο πιο πέρα, μέσα σ' ἓνα ἀπόμερο δρομάκο. Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὰ δυὸ καταπληκτικὰ παιδιὰ καὶ τὸ ἐτοιμοθάνατο Γερμανόπουλο χάνεται μέσα στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας.

Δυὸ ἡμέρες ἔχουν περάσει καὶ τὰ ἥρωικά Ἑλληνόπουλα βρίσκονται πάλι μέσα σ' ἓνα ἀεροπλάνο καὶ ταξιδεύουν μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους. Πηγαίνουν σὲ μιὰ καινούργια ἀποστολή, πού φαίνεται νὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιο παράξενες καὶ πιο συγκλονιστικές ὁλόκληρης τῆς σταδιοδρομίας τους.

Καθὼς τὸ συμμαχικὸ ἀεροπλάνο σκίζει τὸ νυχτερινὸ οὐρανὸ, ὁ Γιώργος, καθισμένος στὴν πολυθρόνα του, ἔχει θυιστῇ σὲ σκέψεις. Σκέψεις χαρούμενες καὶ σκέψεις θλιμμένες...

Ἡ προηγούμενη ἀποστολὴ του τελείωσε μὲ θριαμβευτικὸ τρόπο. Ὁ κατάλογος πού βρῆκε ἀποτυπωμένο μέσα στὴ μικροσκοπικὴ μηχανὴ τοῦ Ἀγγελοῦδιου ἦταν τόσο πλήρης καὶ τόσο κατατοπιστικός, ὥστε οἱ ὑπηρεσίες τῶν Συμμάχων κατάφεραν μὲ τὴ βοήθειά του νὰ ἐξαρθρώσουν ὁλόκληρη

τὴν κατασκοπικὴ ὀργάνωσι τῶν Γερμανῶν στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ νὰ συλλάβουν ἑκατοντάδες Γερμανοὺς πράκτορες! Αὐτὸ ἦταν μιὰ μεγάλη συμμαχικὴ νίκη, μιὰ νίκη πού ἔφερε τὸ τέλος τοῦ πολέμου πολὺ πιο κοντὰ!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως, ὁ Γιώργος, καὶ μαζί του καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ, ἔχουν μιὰ πίκρα στὴν ψυχὴ. Τὸ Ἀγγελοῦδι, τὸ μικρὸ Γερμανόπουλο πού ἀπὸ ἐχθρὸς ἔγινε φίλος τους δὲν ὑπάρχει πιά. Πέθανε λίγες ὥρες μετὰ τὸν τραυματισμὸ του, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς καινούργιους φίλους του...

Ἡ σκέψι τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα πηγαίνει στὴν καινούργια ἀποστολὴ του. Τοῦ τὴν ἀνέθεσε ὁ ἀρχιστράτηγος ἐπειγόντως μ' ἓνα ραδιογράφημά του, γιατί ὁ ἴδιος ἔλειπε σὲ μιὰ ἐπιθετικὴ ἐπιχείρησι κοντὰ στὸ Ταμπρουκ καὶ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ μαζί του μὲ τὸν ἀσύρματο. Ὁ Γιώργος βγάζει τὸ ραδιογράφημα καὶ τὸ ξαναδιαβάζει:

«Πρὸς τὸ Παιδί - Φάντασμα. — Ἀνάγκη μεταδῆς ἀμέσως στὸ Λονδίνο Στόπ. Ἐκανε ἐκεῖ ἐμφάνισί του νέος τρομερὸς πράκτωρ τοῦ ἐχθροῦ ἀσύλληπτος καὶ μυστηριώδης. Στόπ. Γερμανοὶ καὶ Ἀγγλοὶ τὸν ἔχουν ἐπνομάσει «Πράκτορα - Σύννεφο», γιατί εἶναι ἀσύλληπτος καὶ γοργὸς σὰν τὸ σύννεφο καὶ ἀλλάζει μορφή σὰν τὸ σύννεφο. Στόπ. Παρα-

καλῶ θερμῶς δεχτῆς ἀποστο-
λῇ καὶ παρουσιαστῇ στοῦ Ἀγ-
γλικοῦ Στρατηγεῖο. Στόπ. Ἐγὼ
εἶμαι ἀπηνεχολημένος μὲ ἐπι-
χειρήσεις στοῦ Τομπρούκ καὶ
δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω
προσωπικῶς. Στόπ. Ὑποδρύ-
χιο θὰ σὲ παραλάβῃ...»

Καὶ τὸ ραδιογράφημα ἐξη-
γεῖ πῶς τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ
ξεκινήσουν γιὰ τὸ Λονδίνο, μὲ
ὕποδρύχιο πρῶτα καὶ μὲ ἀε-
ροπλάνο ἀπὸ ἓνα ἀεροπλα-
νοφόρο ἔπειτα.

Ἕνας παράξενος θόρυβος
κάνει τὸ Γιώργο νὰ βγῇ ἀπὸ
τοὺς στοχασμοὺς τοῦ ἀνασκίρ-
τῶντας. Χάλασε ἡ μηχανὴ τοῦ
ἀεροπλάνου; Ἡ μήπως... Γυ-
ρίζει καὶ ἓνα χαμόγελο σχη-
ματίζεται στὰ χεῖλη του. Εἴ-

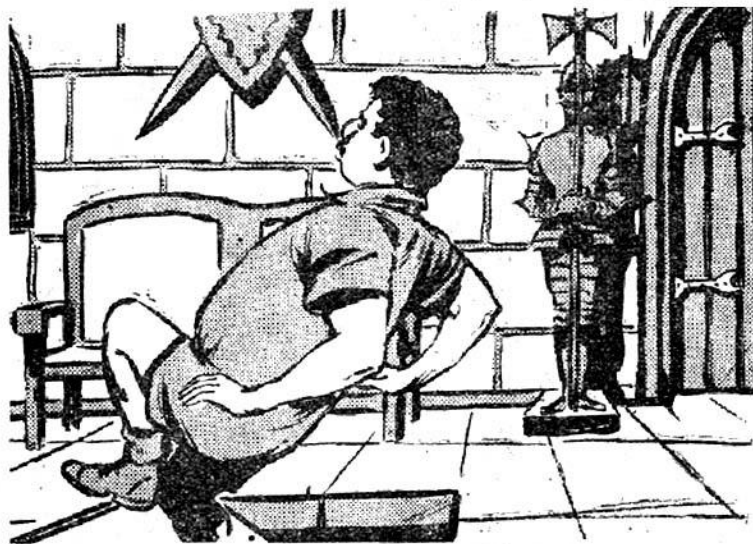
ναι ὁ Σπίθας. Τὸ ἀδιάκοπα
πεινασμένο καὶ καθυστερημέ-
νο στοῦ μυαλό παιδί ἔχει ἀπο-
κοιμηθῇ καὶ ροχαλίζει κάνον-
τας ἓνα θόρυβο πού μοιάζει μὲ
ἦχο χαλασμένης μηχανῆς!
Πότε - πότε, ἀνασαλεύει στὸν
ὕπνο του καὶ βογγάει:

— Πίσω! Κάτω τὰ χέρια
ἀπὸ τὸ γουρουνόπουλο! Εἴ-
ναι δικό μου! Πίσω γιατί
σὰς ἔφαγα!

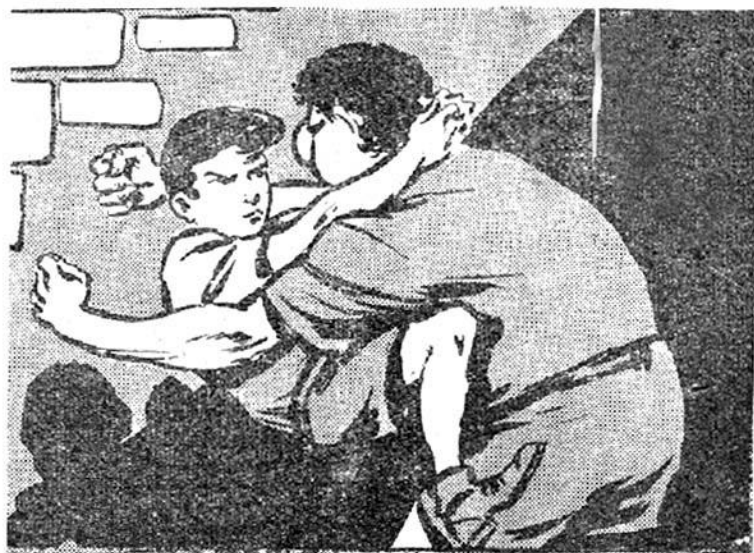
Καὶ ξαναρχίζει τὸ ροχαλη-
τό...

Ἡ ὑπογραφή: «Σ Σ Σ»

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕ-
ΡΑ, ὁ Γιώργος
εἶναι καθισμένος στὸ γραφεῖο

Μιά τρύπα ἀνοίγει καὶ τοὺς καταπίνει ξαφνικά.

Μέσα στο σκοτάδι παλεύουν κατά λάθος!

του άρχηγού του 'Αγγλικού Στρατηγείου, στο Λονδίνο, καί κουβεντιάζει μαζί του. Δίπλα του είναι καθισμένος ο Σπίθας καί μασουλάει μιά πελώρια σοκολάτα, αφήνοντας στεναγμούς εύχαριστήσεως, χωρίς νά δίνη καί πολλή σημασία στην κουβέντα.

Ο 'Αγγλος λέει:

— 'Η κατάσταση είναι πολύ δυσάρεστη, Παιδι - Φάντασμα! Σοβαρά μυστικά διααρρέουν προς τόν έχθρό καί μιά τέλεια οργάνωσις κατασκόπων έχει εγκατασταθῇ μέσα στην 'Αγγλία, χωρίς νά ξέρουμε πού βρίσκεται καί πώς δρά! Για ένα πράγμα είμαστε βέβαιοι: άρχηγός της

οργάνωσεως αυτής είναι ένας από τους πιο μυστηριώδεις πράκτορες των Γερμανών, ο περίφημος καί άσύλληπτος Πράκτωρ - Σύμφεο!

— Πώς τ'ό ξέρετε αυτό; ρωτάει ο Γιώργος ζαρώνοντας τ'αφρόδια του.

— 'Από μιά λεπτομέρεια πολύ χαρακτηριστική. Ξέρουμε από άλλες περιπτώσεις ό-τι ο Πράκτωρ - Σύμφεο, όταν στέλνει τ'α μηνύματά του, προσθέτει στο τέλος ένα σημά που θεωρείται σαν ένα είδος ύπογραφής: «Σ Σ Σ». Σ' όλα λοιπόν τ'α μηνύματα της οργάνωσεως των Γερμανών κατασκόπων, που συνέλαβε ή ειδική ύπηρεσία παρακολου-

θήσεως ραδιοσημάτων, υπάρχει αυτό το σήμα στο τέλος! Γι' αυτό συμπεράναμε ότι αρχηγός της οργανώσεως είναι ο Πράκτωρ - Σύννεφο...

— Τι άλλο ξέρετε για τον Πράκτορα - Σύννεφο και για την οργάνωσι των Γερμανών κατασκόπων; ρωτάει ο Γιώργος.

— Τίποτε σχεδόν. Προσπαθήσαμε να έντοπίσουμε το μέρος όπου βρίσκονται οι ασύρματοί τους, που μεταδίδουν μηνύματα, μα δεν κάναμε τίποτα. Φαίνεται ότι οι ασύρματοί τους είναι κινητοί και τους μεταφέρουν από μέρος σε μέρος ή ότι έχουν κάποιον τρόπο να συσκοτίζουν τα κύματά τους και να μάς κάνουν να τους χάνουμε. Μόνο μια φορά νομίσαμε ότι τους βρήκαμε, μα πέρασε ξω...

Τα μάτια του Γιώργου σπιθίζουν.

— Πήτε μου γι' αυτό, λέει. Πού νομίσате ότι τους άνακαλύψατε;

— Σ' ένα παλιό όρχοντικό πύργο. Ένα στοιχειωμένο πύργο...

Ο Σπίθας, που φοβάται πολύ τα στοιχειά και τα φαντάσματα, ξεχνάει για μια στιγμή τη σοκολάτα του.

— Μανούλα μου!, βογγάει κάνοντας το σταυρό του. Στοιχειωμένος πύργος! Ο Ίησους Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά! Δέ φαντάζομαι Γιώργο, να σου έρθει ή όρεξι να πάμε να επισκεφθούμε τον πύργο αυτό!

— Άφασέ με, Σπίθα!, λέει ο Γιώργος αύστηρά. Φάε τη σοκολάτα σου και σώπα! Πήγατε στον πύργο αυτόν, αρχηγέ;

— Βεβαίως! Τον ψάξαμε από τη στέγη ως τα θεμέλια, μα δεν βρήκαμε απολύτως τίποτε! Φαίνεται ότι τα μηχανήματα άνιχνεύσεως ραδιοκυμάτων έκαναν λάθος! Από τότε, παίζουμε με τον Πράκτορα - Σύννεφο τη γάτα με το ποντίκι. Κάθε τόσο, μάς κλέβει σημαντικά έγγραφα ή πληροφορίες και τις μεταδίδει με όλη του την ήσυχία στο Βερολίνο, χωρίς να μπορούμε να κάνουμε τίποτε! Γι' αυτό σέ καλέσαμε, Παιδι - Φάντασμα. Θά μάς προσφέρεις μεγάλη έξυπνότητα αν καταφέρεις να λύσης το αίνιγμα αυτό και να άνακαλύψης τον Πράκτορα - Σύννεφο, ή τουλάχιστον το κρησφύγετο των άσυρμάτων της οργάνώσεως του έχθρου!

— Θά προσπαθήσω να κάνω ό,τι μπορέσω, λέει ο Γιώργος. Στο μεταξύ, έσείς να με κρατάτε ένημερο κάθε νέας εξέλιξεως που θα παρουσιαστή. Πού είναι ο πύργος για τον όποιο μου μιλήσατε; Θά ήθελα να ρίξω μια ματιά.

— Είναι στο Σάσσεξ. Λέγεται Πύργος του Χλωμού Νεκρού!

— Μπρρρ!, κάνει ο Σπίθας. Μανούλα μου! Ο Πύργος του Χλωμού Νεκρού! Πόσο γελοίο όνομα! Έχετε δη ποτέ νεκρό που να μην είναι χλωμός;

Ο Γιώργος σηκώνεται.

— Πάμε, Σπίθα!, λέει. Θα περιμένω νεότερά σας, άρχηγέ. Τηλεφωνήστε μου στο σπίτι που είχατε την καλωσύνη να θέσετε στη διάθεσί μας. "Ελα, Σπίθα!

Λίγη ώρα αργότερα, ο Γιώργος λέει στους μικρούς φίλους του, μέσα σ' ένα κομψό έξοχικό σπιτάκι, όπου έχουν εγκατασταθή, λίγο έξω από το Λονδίνο:

— Θα πάω το αυτοκίνητο, παιδιά, που έθεσε ο άρχηγος του Στρατηγείου στη διάθεσί μας, και θα πάω να ρίξω μια ματιά στον Πύργο του Χλωμού Νεκρού. Μου κάνει εντύπωση το γεγονός ότι, ενώ τα μηχανήματα άνιχνεύσεως έδειξαν ότι εκεί ήταν οι άσπυρματοι του έχθρου, οι "Αγγλοι δεν βρήκαν τίποτε όταν πήγαν κι' έψαξαν εκεί. Θα πάω μόνος μου. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος και νομίζω ότι πιο συνετό είναι να αναπαυθώ λίγο. Είστε όλοι κουρασμένοι από το ταξίδι...

"Επειτα από λίγη ώρα, το Παιδί - Φάντασμα με ένα μικρό αλλά δυνατό αυτοκίνητο ξεκινάει για το Σάσσεξ, που απέχει μια περίπου ώρα από το σπίτι τους.

"Όταν φτάνη εκεί, είναι ακόμη μέρα. Μπαίνει μέσα στη μεγάλη αύλη του πύργου που είναι στρωμένη με μεγάλες μαρμαρίνες πλάκες, και σταματάει το αυτοκίνητό του εμπρός σε μια ψηλή καιμαρωτή πόρτα από άγριο σκαλιστό ξύλο.

Βγαίνει από το αυτοκίνητο

και έξετάζει τον παλιό πύργο.

Είναι πανύψηλος και το παρυσιαστικό του έχει κάτι το άπαισιο, που κάνει το Έλληνόπουλο να ριγίση. "Ανεβαίνει τα σκολοπάτια της εισόδου, απλώνει το χέρι και σπρώχνει τη μεγάλη βαρειά ξύλινη πόρτα. Με έκπληξι, βλέπει την πόρτα να υποχωρή! Δεν είναι κλειδαμμένη ή άμπαρωμένη από μέσα!

Στον πύργο
του μυστηρίου

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙ-
ΓΜΗ, διστάζει.

Κοντοστέκεται εκεί, στο κατώφλι, ενώ χίλιες σκέψεις περνούν από το μυαλό του. Γιατί είναι άνοχτος ο πύργος αυτός; Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Γιώργος έπικέπτεται την Άγγλία και ξέρει ότι οι "Αγγλοι συνηθίζουν να κλειδώνουν τα πάντα, ακόμη και τους άκατοίκητους πύργους, έστω κι' αν αυτοί θεωρούνται ότι είναι στοιχειωμένοι. Γιατί λοιπόν αυτός εδώ ο πύργος είναι ξεκλειδωτός;

Κλείνει τη πόρτα πίσω του και κάνει μερικά βήματα. Βρίσκεται μέσα σ' ένα άπεραν

το χώλ, με πλάκες από μάρμαρο, που φωτίζεται από πολύ στενά και ψηλά παράθυρα με χρωματιστά γυαλιά, πολλά από τα οποία είναι ραγισμένα ή σπασμένα. Σε διάφορα σημεία του μεγάλου χώλ ορθώνονται αγάλματα και πανοπλίες του παλιού καιρού των ιπποτών. Σιωπή τάφου βασιλεύει εκεί μέσα.

Για μερικές στιγμές, ο Γιώργος μένει ακίνητος, ενώ η σκέψη του πηγαίνει σ' αυτά που έχει μάθει για τον παράξενο πύργο. 'Ο πύργος αυτός ανήκε άλλοτε σ' ένα ισχυρό κόμη, ένα πολύ πλούσιο άρχοντα, που ένας κακός βασιλιάς έβαλε να δολοφονήσουν, έδω

και τριακόσια χρόνια. 'Από τότε, λένε οι θρύλοι, ο δυστυχισμένος κόμης κάνει βόλτες μέσα στον πύργο αναστενάζοντας και προφέροντας κατάρες για τον κακό βασιλιά που τον αδίχησε...

Ξαφνικά, το 'Ελληνόπουλο ανασκิริτάει. Τα γυμνασμένα, έξυπνα μάτια του έχουν διακρίνει κάτι που κάνει το βλέμμα του ν' αστράψει. Το πάτωμα του μεγάλου χώλ δεν είναι σκεπασμένο από σκόνη, όπως το πάτωμα όλων των παλιών κτιρίων, που μένουν από πολλά χρόνια άκατοίκητα! Είναι καθαρό! Σά να το σκούπισαν χτές κιόλας!

Αυτό σημαίνει πολλά πρά-

Νοιώθει κάτι σκληρό ν' άκουμπάη στην πλάτη του.

‘Ο Διαβολάκος τινάζεται και τὸν χτυπάει στὸ στομάχι.

γματα. Πρῶτον, ὅτι ὁ πύργος δὲν εἶναι ἀκατοίκητος! Δεύτερον, ὅτι κάποιος μπαίνει στὸν κόπο νὰ καθαρίζη τὸ ἀπέραντο χῶλ του, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ πολλή δουλειά! Τρίτον, ὅτι ἀσφαλῶς δὲν σκουπίζει τὸ χῶλ τὸ... φάντασμα τοῦ καημένου τοῦ κόμη, ποὺ ἔχει πεθάνει ἐδῶ καὶ τρισκόσια χρόνια!

Πάντως, ὁ Γιώργος καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νὰ διπλάσιασιν τὴν προφυλάξεις του. Κάτι τοῦ λέει ὅτι ἕνας ἀόρατος κίνδυνος τὸν ἀπειλεῖ ἐκεῖ μέσα σὲ κάθε του βῆμα, ὅτι πρέπει νὰ προσέξη πολὺ ἂν θελῇ νὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ κεῖ μέσα....

Προχωρεῖ στὸ χῶλ, μὲ ὅλες του τὴς αἰσθήσεις σὲ ἐπιφυλακῇ. Τὸ διασχίζει καὶ φτάνει μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστή πόρτα, στὸ βάθος του. Πιάνει τὸ πόμολό της, τὸ γυρίζει καὶ σπρώχνει. Ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ καὶ ὁ Γιώργος βρίσκεται σ’ ἕνα διάδρομο.

Μισοσκόταδο ἐπικρατεῖ ἐκεῖ μέσα, γιατί ὁ διάδρομος φωτίζεται μόνο ἀπὸ ἕνα στενὸ παράθυρο, στὴν ἄλλη ἄκρη του. Μιά σκάλα ὀδηγεῖ πρὸς τὰ πάνω, στὰ ἐπάνω πατώματα τοῦ πύργου. Ὁ Γιώργος κοντοστέκεται μπροστὰ της, μὰ κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Ἄν μέσα στὸν πύργο αὐτὸν ὑπάρχει κάτι, δὲ

θά τὸ βρῇ στὰ ἐπάνω πατώματα, ἀλλὰ στὸ ὑπόγειο. Προχωρεῖ μέσα στὸ διάδρομο γιὰ νὰ βρῇ τὴ σκάλα τοῦ υπογείου. Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνα ἀνατριχιαστικὸ βογγητὸ ἀντηχεῖ στ' αὐτιά του, κάνοντας τὸ αἷμα νὰ παγώσει στὶς φλέβες του!

Ἕνα βογγητὸ ἀνθρώπου ποὺ ὑποφέρει πολὺ καὶ ποὺ θέλει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ τὸν κάνει νὰ ὑποφέρει. Ἐπειτα, τὸ βογγητὸ σταματᾷ καὶ ἓνας κρότος ἀπὸ ἀλυσίδες ποὺ σέρνονται χάμω παίρνει τὴ θέσι του.

Ἕνα ρίγος ἀνεβοκατεβαίνει στὴ ραχοσκαλιὰ τοῦ Γιώργου. Μένει μαρμαρωμένος, στὴ θέσι του κυττᾶζοντας ὁλόγυρα καὶ προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ προέρχεται ὁ ἦχος αὗτος.

Ξαφνικά, ὁ κρότος σταματᾷ. Καί, τὸ ἴδιο ξαφνικά, ξαναρχίζει τὸ βογγητό.

Δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ πύργος εἶναι στοιχειωμένος. Ἕνα χαμόγελο σχηματίζεται στὸ πρόσωπο τοῦ τολμηροῦ παιδιοῦ. Ξέρεי ὅτι δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα, ἐπομένως τὰ βογγητὰ καὶ οἱ κρότοι δείχνουν ὅτι κάτι συμβαίνει στὸν πύργο, κάτι ποὺ ἴσως εἶναι πολὺ σοβαρὸ γιὰ τὴν ἀμυνα τῆς Ἀγγλίας. Τὸ βογγητὸ καὶ οἱ ἀλυσίδες, ἀφοῦ δὲν προέρχονται ἀπὸ φάντασμα προέρχονται βέβαια ἀπὸ ἀνθρώπινον πλάσμα. Ἀπὸ κάποιον ποὺ θέλει νὰ κἀνὴ νὰ πιστέψουν ὅλοι ὅτι ὁ πύργος εἶναι πραγματικὰ στοιχειωμένος!

Ἕουχία ἔχει ἀπλωθῇ πάλι. Ὁ Γιώργος, μὲ τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του, μέσα στὴν τσέπη του, προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ἀνοίγει μιὰ ἄλλη πόρτα καὶ δρίσκειται στὴν κορυφὴ μιᾶς σκάλας ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὰ κάτω. Εἶναι μιὰ πέτρινη σκάλα καὶ τὰ σκαλοπάτια της εἶναι καθαρὰ, ὅπως καὶ ὁ διάδρομος καὶ τὸ χῶλ.

Κατεβαίνει μὲ ἐντελὸς ἀθόρυβα βήματα, ἐνῶ μιὰ σκέψις στριφογυρίζει στὸ μυαλό του: Τὸν ἔχουν ἀντιληφθῇ αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται στὸν πύργο; Ἡ μήπως τὰ βογγητὰ καὶ οἱ κρότοι βγαίνουν ἀπὸ καμμιὰ συσκευή, ποὺ λειτουργεῖ μὲ ὠρολογιακὸ μηχανισμό, ὅποτε δὲν τὸν ἔχουν ἀντιληφθῇ;

Θὰ θεωροῦσε περιττὸ νὰ κἀνὴ τίς σκέψεις αὐτὲς ὁ Γιώργος, ἀν αὐτὴ τὴ στιγμή μπορούσε νὰ δῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ κάτι παρᾶξενο ποὺ γίνεται μέσα στὸ χῶλ. Μιὰ ἀπὸ τίς πανοπλίες, ποὺ εἶναι στὴ μένεσ ὀρθιες ἐκεῖ μέσα, κινεῖται. Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς βγαίνει ἓνας ἄντρας! Μὲ ἀθόρυβα βήματα πλησιάζει στὸν τοῖχο, τραβάει μιὰ πέτρα ποὺ δὲν εἶναι στερεωμένη καὶ ἀποκαλύπτει ἓνα τηλέφωνο. Τὸ σηκώνει.

— Πράκτωρ - Σύννεφο!, λέει μὲ χαμηλὴ φωνὴ στὴ γερμανικὴ γλῶσσα. Πράκτωρ - Σύννεφο! Κάποιος μπῆκε μέσα στὸν πύργο καὶ προχωρεῖ στὸ διάδρομο! Τὴν ἴδια στιγμή ἔτυχε νὰ λειτουργήσῃ τὸ

ώρολογιακό μηχανήμα της ήχητικής συσκευής, μὰ αὐτὸς δὲν τὸ ἔβαλε στὰ πόδια! Ἀπεναντίας, τὸν βλέπω ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ τέρμα τοῦ διαδρόμου! Εἶναι ἓνα παιδί! Νὰ τὸν πιάσω; Ὁχι; Νὰ τὸν ἀφήσω νὰ κατέβῃ κάτω; Ἐντὰ ξει, Πράκτωρ - Σύννεφο!

Ἀφήνει τὸ τηλέφωνο, τὸ κρύβει στὸ ἴδιο μέρος καὶ ξαναγυρίζει στὴν κρύπτη του μέσα στὴν ὄρθια ἀρχαία πανοπλία. Τίποτα δὲν προδίδει τώρα μέσα στὸ χῶλ τὴν παρουσία τοῦ ἀόρατου αὐτοῦ φρουροῦ...

Πράκτωρ —
Σύννεφο

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ κατεβαίνει ἀργὰ καὶ μὲ προφυλάξεις τὴ σκάλα. Στὸ τέρμα τῆς φτάνει σ' ἓνα εἶδος ὑπογείου χῶλ, πολὺ μεγάλου, ποὺ εἶναι γεμάτο παλιά σπασμένα ἐπιπλά καὶ ὅλα ἄχρηστα ἀντικείμενα. Στὸ βάθος του, διακρίνει μιὰ ἄλλη πόρτα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἑκεῖ. Περνάει τὸ κατώφλι τῆς καὶ μπροστὰ τοῦ ἀπλώνεται μιὰ τεράστια αἶθουσα. Μερικὰ παλιά ἐπιπλά τὸν ἐμποδίζουν

στὴν ἀρχὴ νὰ δῇ. Ἔπειτα, δὲν κἀν μερικὰ δῆματα, σταματᾷ κατὰπληκτος.

Δεκάδες ἀσύρματοι εἶναι τοποθετημένοι ἐκεῖ μέσα! Γερμανοὶ πηγαίνουσιν καὶ ἄλλοι σκυθίζουν πάνω ἀπὸ τὶς συσκευές, ἄλλοι κάνουν διάφορες δουλειές.

Ὁ Γιῶργος δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του, εἶναι δυνατόν; Ὁ πύργος αὐτὸς φιλοξενεῖ στὰ βάθη του ὀλόκληρη ὁργάνωσι κατασκοπῶν καὶ οἱ Ἀγγλοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἀνακαλύψουν τίποτε ὅταν ἔκαναν ἔρευνα στὸν πύργο! Μήπως ἄκουσαν τὰ θυγῆτά καὶ τοὺς κρότους καὶ τὸ ἔβδαν στὰ πόδια; Μήπως...

Κάτι σκληρὸ καρφώνεται στὴν πλάτη του καὶ μιὰ φωνὴ λέει πίσω του:

— Ἀκίνητος, νεορέ! Ἔχω ἓνα πιστόλι στὴν πλάτη σου καὶ δὲν θὰ διστάσω, στὴν παραμικρὴ ὑπόπτη κίνησί σου, νὰ τραβήξω τὴ σκανδάλη!

Ὁ Γιῶργος δγάζει τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τσέπη ὅπου ἔχει τὸ πιστόλι του, σηκώνει τὰ μπράτσα του ψηλὰ καὶ κυττάζει πάνω ἀπὸ τὸν ὤμο του. Βλέπει ἓνα ἄντρα ψηλὸ μὲ νευρώδες κορμί, μὲ μάτια διαπεραστικά, ποὺ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του εἶναι κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἓνα μαντήλι.

— Ὡ! κάνει αὐτός. Δὲν εἶσαι λοιπὸν ἓνα παιδί ποὺ τυχαῖα μπήκε ἐδῶ μέσα! Εἶσαι τὸ Παιδί - Φάντασμα! Σὲ ἀναγνωρίζω ἀπὸ φωτογραφίες σου ποὺ ἔχω δῇ στὰ ἀρχεῖα τῆς γερμανικῆς ὑπηρεσίας

πληροφοριών! Καλά μου εί-
χαν δώσει την πληροφορία ό-
τι οι "Αγγλοι έσκόπευαν να
καλέσουν τὸ Παιδί - Φάντα-
σμα σὲ ένίσχυσι!

Ὁ Γιώργος λέει ἥρεμα:

— Εἶσαι ὁ Πράκτωρ - Σύν-
νεφο, ἔ; Μοῦ ἔστησες καλή
παγίδα! Τὰ συγχαρητήριά
μου! Πές μου ὅμως, πῶς οἱ
"Αγγλοι δὲν ὑπόρεσαν νὰ ἀ-
ναικαλύψουν τὴν κρύπτη μὲ
τοὺς ἀσυρμάτους, ἐνὼ ἐγὼ ἔ-
φτασα ὡς ἐδῶ τόσο εὐκόλα;

Ὁ Πράκτωρ - Σύννεφο γε-
λάει.

— Εἶναι ἀπλό, λέει. Σὲ ἀ-
φήσαμε νὰ φτάσης ὡς ἐδῶ γιὰ
νὰ σὲ πιέσουμε. Ἦσουν μὲ-
νος καὶ μποροῦσαμε νὰ τὸ κά-
νουμε αὐτό. Διαφορετικά, ἔ-
νας τοίχος θὰ εἶ στοματοῦσε
καὶ δὲν θὰ εἰσέσκει ποτὲ τὴν
κρύπτη! Κύτταξε!

Ἀπλώνει τὸ ἀριστερὸ χέρι
τοῦ καὶ πιέζει μιὰ προεξοχή
τοῦ τοίχου. Ἀμέσως, ἓνα τρί-
ξιμο ἀκούγεται καὶ ἓνας τοί-
χος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ταβά-
νι, φτάνει ὡς τὸ πάτωμα καὶ
σταματάει. Τώρα, ὁ τοίχος
αὐτὸς χωρίζει τὴν κρύπτη μὲ
τοὺς ἀσυρμάτους, τὸ Παιδί -
Φάντασμα καὶ τὸν Πράκτορα
- Σύννεφο ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο
πύργο καὶ τὸν ἔξω κόσμο!
Τώρα, καταλαβαίνει ὁ Γιώρ-
γος γιατί οἱ "Αγγλοι δὲν εἴ-
χαν ἱμφορέσει νὰ βροῦν τὴν
κρύπτη τῶν κατασκόπων τοῦ
ἐχθροῦ. Εἶχαν σκοντάψει πά-
νω σ' ἓνα τοῖχο....

— Μείνε ἀκίνητος. Παιδί -
Φάντασμα!, λέει ὁ Πράκτωρ-
Σύννεφο. Θὰ σὲ ἀφοπλίσω

καὶ ἔπειτα θὰ σὲ φυλακίσω σ'
ἓνα δωμάτιο, ὥσπου νὰ πάρω
ὁδηγίες ἀπὸ τὸ Βερολίνο τι
νὰ σὲ κάνω. Δὲν θὰ σοῦ φερ-
θῶ ἄσχημα, ἐκτὸς ἂν ἐσύ μὲ
προκαλέσης...

Καθὼς μιλάει, ἀπλώνει τὸ
ἀριστερὸ τοῦ χέρι καὶ ψάχνει
τὸ Ἑλληνόπουλο γιὰ νὰ βρῇ
τὸ ὅπλο τοῦ καὶ νὰ τὸ πάρῃ.
Ὁ Γιώργος παίρνει μιὰ θα-
θειὰ ἀνάσπ. Εἶναι ἀποφασι-
σμένος νὰ δράσῃ αὐτὴ τῇ στι-
γμῇ, πρὶν τὸν κλείσουν καὶ τὸν
κλειδῶσουν σὲ κανένα σκοτει-
νὸ ὑπόγειο, ὁπότε θὰ εἶναι
πιὰ πολὺ ἀργά.

Καθὼς τὸ χέρι τοῦ Πράκτο-
ρος - Σύννεφο πλησιάζει στὴ
μασχάλη τοῦ, ὁ Γιώργος παί-
ζει θαυμάσια τὸ ρόλο τοῦ.

— Μή!, κάνει, γελώντας.
Μὴ μὲ γαργαλᾷς! Χά, χά!

Κατεβάζει τὸ ἓνα χέρι τοῦ
μὲ ἐντελῶς φυσικὴ κίνησι καί,
πρὶν ὁ ἄλλος προλάβῃ νὰ κα-
ταλάβῃ τὸ κόλπο, αἰχμαλωτί-
ζει μὲ τὸ μπράτσο τοῦ τὸ ὡ-
πλισμένο χέρι τοῦ ἀντιπάλου
τοῦ. Τὸ Ἑλληνόπουλο κάνει
μισὴ στροφή, παρασύροντας
καὶ τὸν Πράκτορα - Σύννεφο,
ἐφαρμόζει μὲ τὸ ἓνα τοῦ χέρι
μιὰ ἐξαρθρῶτικὴ λαβή, κάνει
τὸν Γερμανὸ νὰ παρατήσῃ τὸ
ὅπλο τοῦ καὶ ἡ δεξιὰ γροθιά
τοῦ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς
μὲ ταχύτητα καὶ ὀρμὴ ἐμβό-
λου ἀτμομηχανῆς.

Χτυπημένος στὸ σαγόνι ἀ-
πὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ γροθιά,
ὁ Πράκτωρ - Σύννεφο ἐσφεν-
δνίζεται πρὸς τὰ πίσω, χτυ-
πάει πάνω στὸν τεχνητὸ τοί-
χο καὶ σφωριάζεται χάμω μὲ

τις αισθήσεις του μισοχαμένες.

Ο Γιώργος δὲ χάνει οὔτε στιγμή. Σικύβει, ἀρπάζει τὸ πεσμένο πιστόλι καὶ... Κάτι σκληρὸ προσγειώνεται μεθυσμένα πάνω στὸ κρανίον του. Τὰ γονάτα του παραλύουν. Πέφτει μπρούμυτα καὶ ἀρχίζει νὰ βυθίζεται σὲ μιὰ ἀβυσσο χωρὶς τέρμα, ἐνῶ μιὰ φωνὴ λέει στ' αὐτιά του:

— Δέστε τον! Παιδαλίου νὰ σκοτώσῃ τὸν Πράκτορα - Σύννεφο!

Ἡ φωνὴ σβύνει καὶ ὁ Γιώργος χάνει τελείως τὶς αισθήσεις του...

Ὁ Σπίθας
τρέμει

ΕΧΟΥΝ περάσει πολλές ὥρες, χωρὶς τὸ Παιδί - Φάντασμα νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς. Οἱ μικροὶ φίλοι του, στὸ σπιτάκι ὅπου ἔχουν ἐγκατασταθῇ, εἶναι γεμῆτοι ἀνησυχία. Τί ἔχει γίνῃ ὁ Γιώργος; Μήπως ἔχῃ πέσει στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν κατασκόπων; Μήπως εἶναι νεκρὸς αὐτὴ τῇ στιγμῇ, σκοτωμένος σὲ μιὰ σύγκρουσι μαζὶ τους; Μήπως...

Ἡ Κατερίνα δὲν ἀντέχει ὅλο στὴν ἀναμονὴ αὐτή. Ἡ ἀβεβαιότης αὐτῇ γιὰ τὴν τύχην τοῦ ἀγαπημένου της ἔχει κάνει τὰ νεῦρα της νὰ συσπασθοῦν καὶ νὰ τὴ βασανίζουν.

Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ συνθέτει τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἐπιτελείου, ποῦ τῆς ἔχει δώσει ὁ Γιώργος πρὶν φύγῃ. Ἐξηγεῖ στὸν Ἀγγλο στρατηγὸ τί ἔχει συμβῇ καὶ ζητεῖ τὴ συμβουλή του.

— Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε. Λέει αὐτός. Δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἔχῃ συμβῇ τίποτε στὸν πύργο ὅπου πῆγε, στὸν Πύργο τοῦ Χλωμοῦ Νεκροῦ. Τὸν ἐρευνήσαμε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες καὶ δὲν βρήκαμε τίποτε ἀπολύτως. Ἴσως αὐτὴ τῇ στιγμῇ τὸ Παιδί - Φάντασμα παρακολουθῇ κάποιον ὑποπτο, γι' αὐτὸ δὲν ἔχει φανῇ ἀκόμη. Περιμένετε ἀκόμη λίγο, καὶ, ἂν δὲν φανῇ ἀκόμη, πάρτε με πάλι στὸ τηλέφωνο...

Ἡ Κατερίνα ἀφήνει τὸ ἀκουστικὸ κάπως καθησυχασμένη. Ἐχει δίκιο ὁ στρατηγός. Δὲν πρέπει νὰ χάνουν τὴν ψυχραιμία τους. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ὁ Γιώργος ἀργεῖ ἔτσι. Σὲ λίγη ὥρα θὰ γυρίσῃ καὶ τότε ὅλα θὰ τοὺς φανοῦν ἀστεῖα...

Μὰ δὲν ἔχει τὴν ἴδια γνώμη ὁ Διαβολάκος. Κάτι μέσα του τοῦ λέει ὅτι ὁ Γιώργος διατρέχει αὐτὴ τῇ στιγμῇ κίνδυνον θανάτου καὶ χρειάζεται τὴ βοήθειά τους. Πρέπει κατὰ νὰ κάμῃ. Δὲν θέλει ὅμως νὰ

παρασύρη την Κατερίνα σε νέους κινδύνους.

Γι' αυτό παίρνει παράμερα τὸ Σπίθα καὶ τοῦ λέει σιγανά:

— Σπίθα, εἶμαι δέβαιος ὅτι ὁ Γιώργος κινδυνεύει!

— "Ε; κάνει χαζὰ τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο καὶ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί. Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό; "Εχεις ...ραντάρ στὸ κεφάλι σου;

— "Αφησε τίς ἀνοησίες, Σπίθα! "Εχω τὴ διαίσθησι ὅτι ὁ Γιώργος χρειάζεται τὴ βοήθειά μας! Θὰ πάω νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν βοηθήσω, μὰ δὲν θέλω νὰ βάλω σὲ κίνδυνο τὴν Κατερίνα. Θέλεις νάρθης κι' ἐσύ μαζί μου;

— "Εχει... φαγητὸ ἐκεῖ ποὺ θὰ πάμε; ρωτᾷ τὸ ἀχόρταγο παιδί.

— "Αφθονο!, λέει ὁ Διαβολάκος χαμογελώντας.

— Μανούλα μου! Πάμε λοιπόν! Τί καθόμαστε;

Βγαίνουν κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, παίρνουν δυὸ ποδήλατα, ποὺ ἔχει θέσει μαζί μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὴ διάθεσί τους τὸ Ἀγγλικὸ Στρατηγεῖο καὶ ξεκινοῦν...

...Ὁ ἥλιος ἔχει ἀρχίσει νὰ γέρνῃ στὴ δύσι, ὅταν τὰ δυὸ παιδιὰ σταματοῦν μπροστὰ στὸν Πύργο τοῦ Χλωμοῦ Νεκροῦ. Ὁ Σπίθας ρίχνει μιὰ ματιά στὸν πύργο μὲ τὴν ἀπαίσια ὄψι καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του. Κάτι τοῦ λέει μέσα του ὅτι τὴν ἔπαθε, ὅτι ἔχει μπλέξει σὲ μιὰ περιπέτεια ποὺ δὲν θὰ εἶναι καθόλου εὐχάριστη.

— Διαβολάκο, λέει, μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ τὴν ἔσκασες! Τί εἶναι αὐτὸς ὁ πύργος; Μήπως...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σπίθα γεμίζει ξαφνικὰ τρόμο καὶ τὰ χεῖλη του τρέμουν, καθὼς σιγομουρμουρίζει:

— Μήπως εἶναι ὁ ...Πύργος τοῦ Χλωμοῦ Νεκροῦ; Μανούλα μου! Αὐτὸς εἶναι! "Εδῶ εἶχε πῆ ὁ Γιώργος ὅτι θάρχόταν! Δὲν μπαίνω μέσα, Διαβολάκο! Δὲν μπαίνω! "Αν βρεθῶ φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ Χλωμὸ Νεκρὸ θὰ πέσω χάμω νεκρός, πὶὸ νεκρὸς κι' ἀπ' αὐτόν! Μανούλα μου! "Εδῶ εἶναι ποὺ ὑπάρχουν ἀφθονα τρόφιμα; Δὲν εἶσαι ἐντάξει, Διαβολάκο!

— "Ακουσε, Σπίθα! "Αν θέλῃς, μπορεῖς νὰ φύγῃς! "Ενα πράγμα μόνο σοῦ λέω: ὁ Γιώργος εἶναι κάπου ἐκεῖ μέσα καὶ κινδυνεύει. "Αν λοιπὸν βαστάῃ ἡ καρδιά σου νὰ φύγῃς, φύγε. "Εξάλλου, ξέρεις πολὺ καλά ὅτι δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα! Δὲν εἶσαι τόσο ἀνόητος γιὰ νὰ πιστεύῃς σὲ τέτοια πράγματα!

— "Ακουσε, Διαβολάκο! "Ας ποῦμε ὅτι δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν φαντάσματα! Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι καὶ τὰ φαντάσματα δὲν τὸ... πιστεύουν αὐτό; "Ας εἶναι ὅμως, γιὰ τὸ Γιώργο εἶμαι πρόθυμος νὰ κάνω ζίου - ζίτσου ἀκόμη καὶ στὸν Χλωμὸ Νεκρὸ! Πάμε!

Ἀφήνουν τὰ ποδήλατά τους καὶ προχωροῦν μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου. Φτάνουν στὴν πόρτα του καὶ κοιτοστέκον-

ται διστάζοντας. Την ίδια στιγμή, ο φρουρός βγαίνει μέσα από την την πανοπλία, στο άπεραντο χώλ, βγάζει το τηλέφωνο και λέει:

— Πράκτορα - Σύννεφο! Δυο παιδιά σταμάτησαν με ποδήλατα μπροστά στον πύργο! Τι πρέπει να κάνω;

— "Αφσέ τους να μπουν, απαντάει μια φωνή μέσα από το ακουστικό. κι' έπειτα στείλε τους κάτω με τον τρόπο που ξέρεις. Όταν φτάσουν στη δέκατη τρίτη σειρά των πλακών...

— Ξέρω, Πράκτωρ - Σύννεφο!

Και ο φρουρός διακόπτει γιατί την ίδια στιγμή το αυτί του συλλαμβάνει τα δήματα των δυο παιδιών που ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια της εισόδου. Τρέχει στην κρύπτη του και μένει μέσα στην πανοπλία ακίνητος, με το χέρι πάνω σ' ένα ηλεκτρικό κουμπί.

Η πόρτα ανοίγει και ο Διαβολάκος μπαίνει στο χώλ με το Σπίθα ξοπίσω του. Το αδιάκοπα πεινασμένο και καθυστηρημένο στο μυαλό παιδί ρίχνει γύρω μια ματιά γεμάτη τρόμο και μουρμουρίζει κάνοντα το σταυρό του:

— Μανούλα μου! 'Ο 'Ιησούς Χριστός νικά κι' όλα τα κακά σκορπά! Δεν μου άρσει καθόλου το μέρος αυτό, Διαβολάκο! Να δής που θα πεταχτή από καμνιά μεριά κανένα στοιχειό και θα μάς σπάση τη χολή! Να μη με λένε Σπίθα αν δεν.....

Καθώς βαδίζει πίσω από το Διαβολάκο, ο Σπίθας σταματάει απότομα. 'Η φωνή του πνίγεται στο λαρύγγι του και οι τρίχες σηκώνονται όρθιες πάνω στο κεφάλι του.

Από κάπου γύρω, ακούγεται ένα σπαραχτικό δογγητό κι' έπειτα κρότοι από αλυσίδες που κάποιος τīs σέρνει χάμω.

— Νάτο!, γρυλλίζει ο Σπίθας με πνιχτή φωνή. Τό στοιχειό! 'Ο Χλωμός Νεκρός! Μανούλα μου! 'Ο 'Ιησούς Χριστός σκορπά κι' όλα τὰ... 'Οχι! Λάθος έκανα! 'Ο 'Ιησούς Χριστός...Θεέ μου! Τι κάνει ο 'Ιησούς Χριστός; Από το φόβο μου ξέχασα το ξόρκι που διώχνει τὰ ξωτικά!

— Σπίθα!, λέει ο Διαβολάκος. Μην είσαι ανόητος! Δεν υπάρχουν ξωτικά και στοιχειά και φαντάσματα! Άκούλουθσέ με!

— Μα... μανούλα μου!, κάλει ο Σπίθας. Πάμε χαμένοι! Να ξέρης, Διαβολάκο, όλη αυτή ή συγκίνηση θα με κάνει να χωνέψω τὸ... στομάχι μου και πὼς θα τρώω έπειτα χωρίς στομάχι; Άχ, άτιμο στοιχειό! Με πήρες στο λαιμό σου! Μπρρρρ!

Θέλει να γυρίση να φύγη, μα δεν μπορεί. Φοβάται να γυρίση την πλάτη, από το φόβο μήπως το «στοιχειό» όρμηση πάνω του από πίσω! Άκολουθεί λοιπόν το Διαβολάκο, που λίγο γλωμός, μα έντελώς ήρεμος, προχωρεί πάνω στις μεγάλες πλάκες του άπεραντου χώλ.

— Σπίθα, πέσε πρὸς τὰ δεξιὰ, τοῦ λέει ὁ Γιώργος ψιθυριστά.

Τὰ θογγητὰ καὶ οἱ κρότοι ἀπὸ τῆς ἀλυσίδες ἐξακολουθοῦν νὰ ἀκούγονται. Ξαφνικὰ τὰ σκεπάζει ἓνα ἄλλο ἀνατορ-χιαστικὸ οὐρλιαχτό, πού αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι πιὸ ἀπαίσιο καὶ πιὸ τρομερό.

Πάλι μὲ
τὸ... στοιχειό!

Ο ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ

αὐτὸ προέχεται ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Σπίθα. Κὰ τι καταπληκτικὸ ἔχει συμβῇ. Ὅταν τὰ δυὸ παιδιὰ φτάνουν στὴ δέκατη τρίτη σειρὰ τῶν πλாகῶν, ὁ φρουρὸς πού εἶναι κρυμμένος μέσα στὴν πανοπλία πιέζει τὸ ἡλεκτρικὸ κουμπί. Τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ κά τω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Διαβολάκου καὶ τὸν καταπίνει. Ὁ Σπίθας, πρὶν προλάβῃ νὰ τραβηχτῇ πίσω, δρίσκεται κι' αὐτὸς μέσα στὸ ἄνοιγμα πού ἔχει σχηματιστῇ καὶ πέφτει μὲ τὴ σειρὰ του στὸ κενό.

Καθὼς πέφτει σὲ μιὰ μαύρη ἄβυσσο, ὁ Σπίθας ἀφήνει ἓνα οὐρλιαχτὸ τράμου νὰ ξεπηδήσῃ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του.

— Ἀσασα!, κάνει. Χάθηκα! Μὲ ἄρπαξε τὸ στοιχειό! Ἀσασα!

Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, νοιώθει τὰ πόδια του νὰ προσγειώνονται πάνω σὲ σκληρὸ ἔδαφος. Κατρακυλᾷ σὰν θαρράκι, μὰ ἀμέσως ἀνορθώνεται καὶ παίρνει στάσι ἀμύνης μουγγρίζοντας:

— Ὅχι, ἄτιμο στοιχειό! Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ κάνῃς ὅ, τι θέλεις! Θὰ σοῦ δώσω τουλάχιστον μερικὲς γροθιὲς πρὶν μού ρουφήξῃς τὸ αἷμα! Τὸ πο

λύτιμο αἷμα μου πού γιὰ νὰ τὸ φτιάξω μασσάω τρόφιμα ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὡς τὸ δρόδου! Πίσω, εἶπα!

Βιλέπει ἓναν ἴσκιο νὰ σαλεύῃ σὲ ἀπόστασι μερικῶν μέτρων μπροστά του, μέσα στὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο ὅπου ἔχει δρεθῇ, καὶ δὲν χάνει καιρό. Ἀντὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἐπίθεσι τοῦ στοιχειοῦ, ὁρμάει αὐτὸς ἐναντίον του!

— Σ' ἔπιασα!, λέει ἄρπάζοντας τὸν ἴσκιο καὶ ἐφαρμόζοντας ἐπάνω του μιὰ ἐξαρθρωτικὴ λαβὴ ἰαπωνικῆς πάλης.

Μὰ φαίνεται ὅτι καὶ τὸ «στο-χειό» ξέρει ἰαπωνικὴ πάλη, γιὰτὶ σπᾷει ἄρκετὰ εὐκολὰ τὴ λαβὴ τοῦ Σπίθα, τοῦ ἐφαρμόζει μιὰ ἄλλη δική του καὶ τὸν στέλνει νὰ κυλιστῇ μερικὰ μέτρα πιὸ πέρα, πάνω στὸ ἔδαφος τοῦ υπογείου.

— Μανούλα μου!, μουγγρίζει τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί. Στοιχειό εἶναι αὐτὸ ἢ καθηγητὴς τῆς ἰαπωνικῆς πάλης; Τώρα θὰ δῆς!

Κάνει νὰ ὁρμήσῃ πάλι, ὅταν μιὰ φωνὴ τὸν κάνει νὰ σταματήσῃ.

— Σπίθα! Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Διαβολάκος!

— Πάρε ὄρκο!, λέει. Πάρε ὄρκο πὼς εἶσαι ὁ Διαβολάκος!

— Παίρνω ὄρκο, Σπίθα!

— Πές; νὰ μὲ κάψῃ ὁ Χριστός!

— Νὰ μὲ κάψῃ ὁ Χριστός!

— Ἐντάξει! Εἶσαι ὁ Διαβολάκος! Τὰ στοιχειὰ δὲ τὸλμοῦν νὰ προφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, γιὰτὶ τοὺς καίγεται ἀμέσως τὸ στόμα! Τὶ γινόμεστε, Διαβολάκο; Πού

είμαστε;

— Πέσαμε σὲ παγίδα, Σπίθα!, λέει τὸ παιδάκι. Καὶ φοβάμαι ὅτι...

Μιά πόρτα ἀνοίγει καὶ ἕνας ἠλεκτρικὸς γλόμπος ἀνάβει γεμίζοντας τὸ ὑπόγειο μὲ φῶς. Ἕνας ἄντρας κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὴν πόρτα. Εἶνα ψηλός, νευρώδης, καὶ μυώδης. Τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του εἶναι σκεπασμένο μ' ἓνα μαντήλι. Καὶ στὸ χέρι του κρατᾷ ἓνα μεγάλο πιστόλι.

— Ψηλά τὰ χέρια καὶ οἱ δυό!, λέει. Ἀμέσως! Ἐχω, ξέρετε, φαγούρα στὸ δάχτυλό καὶ μπορεῖ νὰ τὸ ξήσω πάνω στὴ σκανδάλη καὶ νὰ σᾶς γεμίσω τὸ σῶμα μὲ σφαῖρες!

Τὰ παιδιὰ ὑπακούουν. Ὁ Σπίθας μουρμουρίζει μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα:

— Μανούλα μου! Ἄλλου τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλου γεννούν οἱ κόττες! Ἀπὸ τὸ στοιχειὸ τὸ περμέναμε καὶ θὰ τὸ βροῦμε ἀπὸ ἓνα παλιογκάστρ που ἔχει φαγούρα στὸ δάχτυλό του! Δὲν μπορούμε νὰ κανονίσουμε τὸ ζήτημα τῆς φαγούρας, κύριε γκάγκστερ; Ἄν πρόκειται νὰ μᾶς σκοτώσετε ἐπεὶδὴ ἔχετε φαγούρα, μπορούμε νὰ σᾶς ζητήσουμε νὰ μᾶς ἀφήσετε ἡσυχούς! Τί λέτε;

— Σκασμός!, γρυλλίζει ὁ Πράκτωρ - Σύννεφο. Πάψτε νὰ κάνετε τὸν ἔξυπνο! Σᾶς ἀναγνωρίζω καὶ τοὺς δυό! Ἐσὺ εἶσαι ὁ Διαβολάκος κι' ἐσὺ ὁ Σπίθας! Δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ βρῆτε

τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Ὁ Σπίθας κάνει μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση.

— Νὰ ποὺ εἴμαστε καὶ γνωστοί, λέει. Ὅλα λοιπὸν θὰ κανονιστοῦν μιὰ χαρά. Δὲ μοῦ λές, κύριε γκάγκστερ, ὑπάρχουν τίποτε... φαγώσιμα μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο;

Ὁ Διαβολάκος, ποὺ μένει σιωπηλὸς κι' ἀκίνητος ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα, βλέπει ὅτι ὁ μυστηριώδης ἀντίπαλός τους, ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζεται μὲ τὶς ἀνοησίες τοῦ Σπίθα. Αὐτὸ εὐχαριστεῖ τὸ πονηρὸ παιδάκι. Ξέρει ὅτι ἓνας ἐκνευρισμένος ἀντίπαλος εἶναι πιὸ τρωτὸς ἀπὸ ἓναν ψύχραιμο. Ὁ Πράκτωρ - Σύννεφο στρέφει τὴν προσοχή του ὀλόκληρη στὸ Σπίθα. Νομίζει ὅτι ὁ βοηθὸς τοῦ Παδιοῦ - Φάντασμα τὸν κοροϊδεύει. Μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, κάνει ἓνα δῆμα πρὸς τὸ μέρος του, ξεχνώντας γιὰ μιὰ στιγμή τὸ Διαβολάκο.

Αὐτὸ ἀκριβὲς περίμενε τὸ παιδάκι. Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ τεντώνονται ἀπότομα καὶ τὸ κορμὶ του ταξιδεύει στὸν ἀέρα σὰν ζωντανὴ βολίδα καὶ πηγαίνει καὶ προσγειώνεται μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸ στομάχι τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Πράκτωρ - Σύννεφο, ποὺ δὲν περίμενε τέτοια ἐπιθεσι, διπλώνεται, στὰ δυό μ' ἓνα βολητὸ πόνου καὶ τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ κυλάει πάνω στὸ πέτρινο ἔδαφος τοῦ ὑπογείου. Ὁ Σπίθας δὲν χάνει τὴν ἐυκαιρία ποὺ τοῦ δημιουργήσε ὁ

Διαβολάκος με την κεραυνοβόλα επέμβαση του. Κάνει ένα θήμα μπροστά, σηκώνει τη γροθιά του και την κατεβάζει μ' όλη του τη δύναμη πάνω στο στέρκο του αντιπάλου τους, στη βάση του κρανίου. Ο άνθρωπος αφήνει ένα βογγητό και σωριάζεται χάμω με τις αισθήσεις του χαμένες.

— Μανούλα μου!, μουγρίζει ο Σπίθας φουσκώνοντας με ικανοποίηση το στήθος του. Δίνω κάτι ξεγυρισμένες! Γιατί όμως έχει σκεπάσει το μούτρο του με μαντήλι;

— Θα το δούμε αυτό, λέει ο Διαβολάκος.

Τα δυο παιδιά σκύβουν επάνω από τον ανίσθητο άνθρωπο. Ο Διαβολάκος απλώνει το χέρι του και πιάνει το μαντήλι. Μά δεν προλαβαίνει να το αποσπασί. Βήματα ακούγονται πίσω τους. Πριν να προλάβουν να γυρίσουν, κάτι σκληρό τους χτυπάει στο κεφάλι από πίσω. Ο Διαβολάκος σωριάζεται αναίσθητος δίπλα στον άνθρωπο με το μαντήλι. Ο Σπίθας όμως, που το κρανίο του είναι πολύ σκληρό, δεν χάνει τις αισθήσεις του αμέσως. Στριφογυρίζει μια - δυο φορές, ενώ μπροστά του πετούν στον αέρα αμέτρητα ψητά μοσχαράκια, συνοδευόμενα από ψητά κοτόπουλα!

— Μανούλα μου!, βογγάει σαλεύοντας τα χέρια του για να τα πιάση. Θα φάω με την ψυχή μου!

Ένα δεύτερο χτύπημα στο κεφάλι, πιο δυνατό από το

προηγούμενο, κάνει τα ψητά μοσχαράκια και κοτόπουλα να χοθούν. Ο Σπίθας βυθίζεται μέσα σε μια μαύρη άβυσσο χωρίς τέρμα...

Ο Σπίθας
ζηλεύει

ΣΠΙΘΑΣ ύποφρει τρομερά. Άπεριγράφτος θυμός τον έχει κυριεύσει. Είναι καθισμένος σ' ένα τραπέζι: όπου υπάρχουν όλα τα καλά του κόσμου. Ψητά κάθε είδους, γουρουνόπουλα, μοσχαράκια, κοτόπουλα, τρυγόνια, ορτύκια ψάρια, τυριά, φρούτα, σαλάτες, ψωμιά είναι τοποθετημένα πάνω στο τραπέζι και ο Σπίθας δεν μπορεί... να απλώσει το χέρι του να τα φάει! Κάποιος τον κρατάει από πίσω και δεν τον αφήνει.

— Μανούλα μου!, μουγρίζει το αδιάκοπα πεινασμένο παιδί. Θέλεις να με κάνης να πεθάνω από την πείνα, έ; "Αφησέ με! "Αφησέ με, σου λέω! "Αφησέ με, αλλιώς θα σε αρπάξω και θα σε φάω έσένα! Μήνηη!

Ο άνθρωπος που τον κρατάει από πίσω αρχίζει τώρα

νά τραντάξη άγρια τὸ Σπίθα.
«Μανούλα μου!, σκέπτεται
τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ
παιδί. Τὸ κάνει ἐπίτηδες, ὁ
κακοῦργος! Μὲ τραντάζει γιὰ
νά με κἀνὴ νὰ πεθάνω πιὸ
γρήγορα ἀπὸ τὴν πείνα!»

Δοκιμάζει ν' ἀπαλλαγῇ ἀ-
πὸ τὸ σφίξιμο, μὰ ὁ ἄλλος ἔ-
ξακολουθεῖ νὰ τὸν κρατᾷ καὶ
νὰ τὸν τραντάζει. Τέλος, ὁ Σπί-
θας ..ἀνοίγει τὰ μάτια του!
Κυττάζει γύρω. Βρίσκεται μέ-
σα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο,
ὅπου μπαίνει μόνο λίγο φῶς
ἀπὸ ἕνα μικρὸ φεγγίτη στὸ ἐ-
πάνω μέρος τῆς πόρτας. Κά-
ποιος εἶναι ξαπλωμένος στὸ
πέπρινο πάτωμα, δίπλα του,
καὶ τὸν σπρώχνει μὲ τὸ πόδι
του!

Ἀγριεμένος, ὁ Σπίθας δο-
κιμάζει νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ γρο-
θιά, μὰ διαπιστώνει ὅτι τὰ
χέρια του εἶναι δεμένα μὲ
σκοινιὰ στὴν πλάτη του! Δε-
μένος εἶναι κι' αὐτὸς πού τὸν
σπρώχνει μὲ τὸ πόδι του καὶ
πού τώρα λέει:

— Ἐπὶ τέλους! Συνήλθες,
Σπίθα! Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Γιώρ-
γος! Ὁ Δαβολάκος εἶναι δί-
πλα μου, δεμένος κι' αὐτός!

— Ὁ ...ὁ Γιώργος!, κάνει
ὁ Σπίθας σαστισμένος. Ὁ Γι-
ώργος! Καὶ γιατί μὲ κλώτση-
σες, Γιώργο; Φίλος νὰ σοῦ πε-
τύχη!

—Γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ συν-
έλθῃς! Ἀφοῦ εἶναι τὰ χέρια
μου δεμένα, σὲ κλώτσω μὲ τὰ
πόδια! Γιὰ μιὰ στιγμή φοβή-
θηκα μήπως σὲ εἶχαν σκοτώ-
σει, γιατί δὲν ροχάλιζες κα-
θόλου. Ἐπειτα ὅμως σὲ ἄκου-

σα νὰ μιλάς γιὰ ψητὰ καὶ ὄλ-
λα φαγητὰ καὶ ἡσύχασα!

— Μανούλα μου!, βογγάει
ὁ Σπίθας. Πόσο μοῦ πονάει
τὸ κεφάλι! Τί κάνουμε τώρα,
παιδιά;

Ὁ Γιώργος ἀνασηκώνει
τοὺς ὤμους του μέσα στὸ μι-
σοσκόταδο.

—Γιὰ τὴν ὥρα, λέει, δὲν
μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε.
Εἴμαστε δεμένοι καὶ κλεισμέ-
νοι μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο, ἐ-
νὸς ἀρχαίου πύργου, καὶ τὴν
πόρτα τοῦ ὑπογείου τὴ φρου-
ρεῖ ἕνας πάνοπλος κατασκο-
πος. Βρισκόμαστε, παιδιά, μέ-
σα στὸ κρησφύγετο τῆς κατα-
σκοπικῆς ὀργανώσεως τοῦ
μυστηριώδους Πράκτορος -
Σύννεφο. Τὸ κρησφύγετο αὐτὸ
δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ βροῦν οἱ
Ἀγγλοι, γιατί χωρίζεται ἀπὸ
τὸν ὑπόλοιπο πύργο μ' ἕναν
τοῖχο, ποὺ οἱ κατασκοποὶ μπο-
ροῦν νὰ ἀνεδοκατεβάσουν μὲ
τὴ βοήθεια ἑνὸς μηχανισμοῦ!
Ἡ θέα μας λοιπὸν εἶναι δύ-
σκολη, παιδιά! Ἄν τουλάχι-
στον δὲν ἦταν δεμένα τὰ χέρια
μας!

— Αὐτὸ τὸ πρόβλημα θὰ
τὸ ἔχουμε λύσει σὲ λίγο, λέει
ὁ Διαβολάκος.

Ὁ Γιώργος γυρίζει καὶ τὸν
κυττάζει ξαφνιασμένος.

— Δηλαδή; ρωτᾷ.

— Θὰ μάς βοηθήσῃ νὰ λυ-
θοῦμε ὁ Πιτσιρικός, τὸ γυμνα-
σμένο ποντικᾶκι μου! Δου-
λεύει αὐτὴ τὴ στιγμή ροκανί-
ζοντας τὸ σκοινὶ πού δένει τὰ
χέρια μου!

Τὰ μάτια τοῦ Γιώργου λά-
μπουν ἀπὸ χαρὰ. Ποιὸς θὰ

μπορούσε να πιστέψει όταν ο Διαβολάκος για πρώτη φορά άρχισε να γυμνάζει το ποντικάκι του, ότι το μικρό ξευγνισμένο ζώο θα τους έσωζε τόσες φορές τη ζωή;

— Νά το!, λέει ο Διαβολάκος. Τόκοψε το σκοινί! Είσαι υπέροχος. Πιτσιρίκο! Όταν γυρίσουμε στο σπίτι, θα σου δώσω ένα καλό κομμάτι τυρί!

— Έτσι, έ; γρυλλίζει παραπονηρικά ο Σπίθας. Στο ποντικάκι θα δώσης τυρί και σε μένα που είμαι άνθρωπος και φίλος σου δέ...

Σωπαίνει ξαφνικά, γουρλώνει τα μάτια του και μουρμουρίζει:

— Μανούλα μου! Το παλιοστάμαχό μου! Μ' έχει κάνει άληθινό γαϊδαρό το καταραμένο! Ό ο Πιτσιρίκος μάς έσωσε κόδοντας τα σκοινιά κι' εγώ θέλω να φάω το τυρί που θα του δώση ο Διαβολάκος! Μανούλα μου! Είμαι γαϊδαρός!...

Ό Διαβολάκος λύνει και τα πόδια του κι' έπειτα λύνει και το Γιώργο και το Σπίθα. Ό Γιώργος λέει σιγανά:

— Κάνουμε ένα μεγάλο βήμα! Τα χέρια μας είναι έλευθερα. Τώρα υπάρχουν μεγάλες ελπίδες να ξεφύγουμε από δω μέσα. Έχω ένα σχέδιο. Έτοιμασθήτε, παιδιά! Θα σταθίτε από τη μία μεριά κι' από την άλλη μεριά της πόρτας και θα περιμένετε. Μόλις ή πόρτα άνοιξη, θα ριχτείτε πάνω στο φρουρό και θα τον θέσετε εκτός μάχης όσο

μπορείτε πιο άθόρυβα. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Τα δυό παιδιά στέκονται κοντά στην πόρτα και περιμένουν. Ό Γιώργος ξαπλώνει στο βάθος του δωματίου και αρχίζει να βογγάει υπόκωφα και να φωνάζει:

— Άσασχ! Βοήθεια! Πεθαίνω! Βοήθεια! Μ'ε πνίγουν!

Στην πόρτα, άκούγεται ένα τριξιμο. Ένα παραθυράκι άνοίγει και ένα κεφάλι προβάλλει.

— Τι τρέχει; ρωτάει μία φωνή.

— Μ'ε πνίγουν! Οί σύντροφοί μου μ'ε πνίγουν! Βοήθεια.

— Σε πνίγουν! Πώς σε πνίγουν άφου είναι δεμένοι;

— Έχουν πέσει επάνω μου και δέν μπορώ ν' ανασάνω! Δέν... Άσασχ!

Ό πόρτα άνοίγει και ένας άντρας μπαίνει μέσα, κρατώντας ένα αυτόματο. Κάνει ένα βήμα, με το λαιμό τεταμένο, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι τι γίνεται. Δέν προλαβαίνει να κάνει δεύτερο βήμα. Το χέρι του Σπίθα, με την παλάμη τεταμένη, τον χτυπάει στο στήθος σαν σπαθί και ό φρουρός καταρρέει χωρίς να προφέρει λέξη.

Την επόμενη στιγμή, τα τρία παιδιά έχουν ριχτεί επάνω του και τον δένουν με τα σκοινιά που έδεναν τα Έλληνάπουλα λίγο πιο πρίν. Ό Σπίθας τραβάει από τη ζώνη του Γερμανού κατασκόπου ένα περιστρεφο, που είναι έ-

κεῖ μέσα σὲ μιὰ πέτσινη ζώ-
νη. Ὁ Γιώργος παίρνει, τὸ
αὐτάματο, ἐνῶ ὁ Διαβολάικος
ἀνσκαλύπτει, ἀφήνοντας μιὰ
κραυγὴ χαράς, ὅτι οἱ Γερμα-
νοὶ εἶχαν παραλείψει νὰ τοῦ
πάρουν τὴ σφεντόνα! Ἔχει
λοιπὸν κι' αὐτὸς τὸ ὄπλο του.

Ὁ Σπίθας
ὀσμίζεται!

Β ΓΑΙΝΟΥΝ στο
διάδρομο, πού φω-
τίζεται ἀμυδρά ἀπὸ ἕναν μι-
κρὸ ἠλεκτρικὸ γλόμπο. Προ-
χωροῦν μὲ προφυλάξεις πρὸς
τὴν κατεύθυνσι ἑνὸς παράξε-
νου ἤχου, πού μοιάζει μὲ τὸν
ἦχο μηχανῆς πού δουλεύει
κλεισμένη μέσα σ' ἕνα δωμά-
τιο.

Στὸ βάθος τοῦ ὁ διαδρόμος
στρίβει ἀπότομα δεξιὰ καί...
σταματᾷ! Τὰ παιδιὰ βρί-
σκονται μπροστὰ σ' ἕνα τοί-
χο. Δὲν ὑπάρχει πουθενά οὔτε
πόρτα οὔτε κανένα ἄλλο ἄ-
νοιγμα!

— Περίεργο!, μурμουρί-
ζει ὁ Γιώργος. Ἀπὸ πού βγαί-
νει κανεὶς ἀπὸ τὸν καταραμέ-
νο αὐτὸ δ ἄδρομο; Ἄς γυρί-
σουμε πίσω, παιδιὰ!

Γυρίζουν πίσω καὶ ἐξετά-
ζουν τοὺς τοίχους τοῦ διαδρό-

μου μὲ μεγάλη προσοχή. Ὁ-
ταν ὁμως φτάνουν στὴν ἄλλη
ἄκρη τοῦ διαδρόμου, διαπι-
στῶνουν κατὰπληκτοὶ ὅτι ἀ-
πὸ τὴ μεριὰ αὐτὴ δὲν ὑπάρ-
χει καμμιά πόρτα! Δὲν μπο-
ροῦν νὰ καταλάβουν τί συμ-
βαίνει. Ὑπάρχει ἕνας διάδρο-
μος καὶ ἕνα κελλί. Τίποτ' ἄλ-
λο! Πῶς μπαίνει κανεὶς ἐδῶ
μέσα; Καὶ πῶς βγαίνει;

Ὁ Γιώργος ἀρχίζει νὰ βα-
δίξη πάλι μέσα στοῦ διαδρόμο.
Ὁδηγεῖται τώρα ὄχι ἀπὸ τὰ
μάτια τοῦ ἀλλὰ ἀπὸ τὰ αὐ-
τιά του. Προσπαθεῖ νὰ προσ-
ανατολισθῇ καὶ νὰ ἐντοπίσῃ
τὸν ἦχο τῆς μηχανῆς. Μὰ δὲν
τὰ καταφέρνει. Ὁ ἦχος φαί-
νεται νὰ βγαίνει ἀπὸ παντοῦ
καὶ πουθενά.

Ξαφνικά, ὁ Σπίθας ἀφήνει
ἕνα ὑπόκωφο βογγητό. Ὁ Γι-
ώργος γυρίζει ξαφνιασμένος
καὶ βλέπει τὸ ἀδιάκοπα πει-
νασμένο παιδί, πού ἔχει στα-
θῇ κοντὰ στὸν τοῖχο, νὰ ἀνοι-
γοκλείνῃ τὰ ρουθούνια του
καὶ νὰ βογγάῃ μὲ τὸ χαρα-
κτηριστικὸ ἐκεῖνο τρόπο μὲ
τὸν ὁποῖο βογγάει ὁ Σπίθας
ὅταν μυρίζεται κάπου κοντὰ
φαγητό.

— Μανούλα μου!, γρυλλί-
ζει. Μανούλα μου! Ψητὸ γου-
ρουνόπουλο! Θὰ τρελλαθῶ!

— Ἀπὸ πού ἔρχεται ἡ μυ-
ρωδιά, Σπίθα; ρωτᾷ ὁ Γι-
ώργος μὲ μάτια πού λάμπουν.

— Ἀπὸ ἐκεῖ!, λέει ὁ Σπί-
θας δείχνοντας ἕνα σημεῖο
τοῦ τοίχου. Μανούλα μου!
Ἄν δὲν ἀνοίξουν, θὰ σπάσω
τὸν τοῖχο μὲ κεφαλιές!

Ὁ Γιώργος πλησιάζει στοῦ

μέρος που δείχνει ο Σπίθας και εξετάζει τον τοίχο με προσοχή. Για μερικά λεπτά, δέ βρίσκει τίποτε. Έπειτα, διακρίνει μια λεπτή χαραμάδα που κατεβαίνει από το επάνω μέρος του τοίχου προς το κάτω και που έχει μια άλλη χαραμάδα παράλληλη της λίγο π.ο. δεξιά. Είναι φανερό ότι πρόκειται για μια πόρτα μια μυστική πόρτα. Πώς άνοιγε όμως;

Ο Γιώργος ξαναεξετάζει τον τοίχο και ανακαλύπτει μια μικρή προεξοχή. Την πιέζει και την ίδια στιγμή ένα κομμάτι του τοίχου υποχωρεί και ένα άνοιγμα σχηματίζεται. Πίσω από το άνοιγμα αυτό, τα παιδιά βλέπουν μια μεγάλη κουζίνα, όπου δυο μάγειροι είναι σκυμμένοι πάνω από καζάνια και ετοιμάζουν φαγητό. Η κουζίνα είναι κι αυτή μέρος του υπογείου, όπως και ο διάδρομος και το κελί.

— Μανούλα μου!, μουγρίζει ο Σπίθας ανοιγοκλείνοντας τα ρουθούνια του και όρμώντας μέσα με τις γροθιές του σφιγμένες.

Ο Γιώργος δεν προλαβαίνει να τον εμποδίσει. Μά και οι δυο μάγειροι των Γερμανών κατασκόπων δεν προλαβαίνουν να καταλάβουν τι συμβαίνει και να αντιδράσουν. Η γροθιά του Σπίθα σηκώνεται και πέφτει διαδοχικά πάνω στα κεφάλια τους με τόση φόρα, ώστε και οι δυο πέφτουν και μένουν ασάλευτοι, με τις αισθήσεις τους χαμένες, εμπρός στα καζάνια τους.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ο Σπίθας σκύδοντας πάνω από ένα καζάνι. Γουρουνόπουλο με πατάτες! Θα πάθω συγκοπή από τη λιγούρα!

Απλώνει το χέρι του, αρπάζει ένα μεγάλο πηρούνι, καρφώνει ένα μεγάλο κομμάτι κρέας και το χώνει στο στόμα του, χωρίς να νοιάζεται αν καίη! Το καταπίνει σχεδόν άμειπτο και καρφώνει ένα άλλο κομμάτι, ενώ με το άριστο χέρι αρπάζει ένα κομμάτι ψωμί. Τα σαγόνια του δουλεύουν τώρα ρυθμικά σαν καλολαδωμένη μηχανή και αλέθουν το νόστιμο φαγητό.

Ο Γιώργος πλησιάζει στην πόρτα της κουζίνας και κυττάζει έξω. Τραβιέται πίσω με τα φρύδια ζαρωμένα. Μπροστά του εκτείνεται η μεγάλη υπόγεια αίθουσα, όπου είχε δη τους άσυρματους και τους πράκτορες των Γερμανών, μια στιγμή πριν ο Πράκτωρ -Σύννεφο καρφώσει το πιστόλι του στην πλάτη του! Βρίσκεται όμως αυτή τη φορά στο έντελως απέναντι μέρος. Έπομένως, για να βγεί από το κρησφύγετο των Γερμανών, πρέπει να περάσει από την αίθουσα με τους άσυρματους! Δέν είναι εύκολο όμως αυτό.. Κάποιο μάτι θα τους δει και τότε τα παιδιά θα πέσουν γαζωμένα από τα αυτόματα που ο Γιώργος βλέπει δίπλα σε κάθε πράκτορα!

Προβάλει πάλι με τρόπο το κεφάλι του και ρίχνει μια δεύτερη ματιά στην αίθουσα.

Πρὸς τὰ δεξιά, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀσυρμάτους, εἶναι σωρισμένα παλιά ἔπιπλα καὶ ἄλλα ἀχρηστά ἀντικείμενα. Ἄν ἰκαταφέρουν νὰ γλυστρήσουν ὡς ἐκεῖ, τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ μπορέσουν ἴσως νὰ περάσουν ἀπαράτηρητα. Γυρίζει πίσω καὶ λέει στὰ δυὸ παιδιὰ:

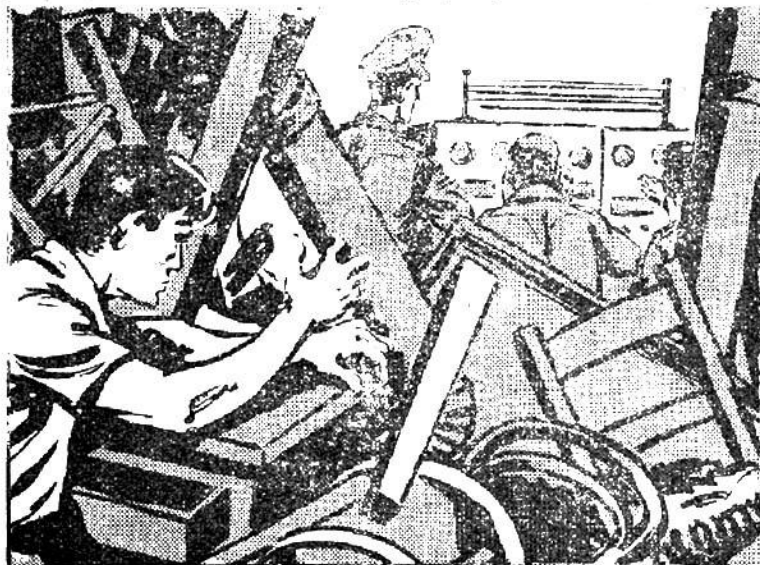
— Σπίθα καὶ Διαβολάκο! Ἀκολουθήστε με! Πρέπει νὰ τὰ παίξουμε ὅλα γιὰ ὅλα καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ περάσουμε χωρὶς νὰ μᾶς δοῦν, ὅσο ἀκόμη εἶναι καιρός. Εἶναι τόσοι πολλοὶ οἱ ἀντίπαλοί μας, ὥστε, ὅσο γενναῖα καὶ ἂν πολεμήσουμε, δὲν ἔχουμε καμμὶ ἐλπίδα σωτηρίας, ἂν μείνουμε ἄλλο ἐδῶ!

— Καὶ... τὰ νόστιμα φαγητά; ρωτᾷ ὁ Σπίθας. Θὰ τ' ἀφήσουμε νὰ πάνε χαμένα; Ποτέ! Δὲν θὰ τὰ ἐγκαταλείψω στοὺς παλιογερμανοὺς! Θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ...

Ὁ Γιώργος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιγνῶν με τόση δύναμι ὥστε ὁ Σπίθας, ἀπὸ τὸ ξάφνιασμά του, στραβοκαταπίνει μιὰ μεγάλη μπουκιά καὶ παραλίγο νὰ πνιγῇ.

— Ἀκολουθήσέ με, Σπίθα, λέει ὁ Γιώργος με ὀργισμένη ψυχρὴ φωνή, ἀλλοιῶς σὲ τσάκισω! Σὲ νέους μπελάδες πᾶς νὰ μᾶς δάλης με τὸ ἀχόρταγο στομάχ σου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σπίθα χλωμαίνει. Καταλαβαίνει ὅτι

Κρύδεται πίσω ἀπὸ τοὺς σωρούς τῶν ἐπίπλων.

Τὰ δύο Ἑλληνόπουλα ἀναγκάζονται νὰ σηκώσουν τὰ χέρια.

γὰ μιά ἀκόμη φορά τὸ στομάχι του τὸν ἔχει φέρεi σὲ ἀσχημη θέσι. Ντρέπεται. Κι' ὁμως δὲν ἐννοεῖ νὰ χάσῃ τοὺς νόστιμους μεζέδες πὺ περιέχουν τὰ καζάνια! Ἀρπάζει ἄλλο ἓνα κομμάτι κρέας καὶ ἔνα ψωμί καὶ ἀκολουθεῖ τὸ Γιώργο, πὺ γλυστράει σκυφτὸς ἔξω ἀπὸ τὴν κουζίνα, μὲ τὸ Διαβολάκο ξοπίσω του. Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, τὰ τρία παιδιὰ δρῖσκονται πίσω ἀπὸ τὰ παλιὰ ἐπιπλά, χωρὶς κανέναν νὰ ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία τους. Προχωροῦν τώρα ἔρποντας, χωρὶς νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο, μὲ ὅλες τους τὶς αἰσθήσεις σὲ ἐπιφυλακῇ, ἔτοιμοι νὰ πουλήσουν τὴ ζωὴ τους ἀκριδᾶ, ἀν

παραστῇ ἀνάγκη. Πλησιάζουν πᾶ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αἰθουσας, ὅταν κραυγὲς ἀκούγονται πίσω τους, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κουζίνας:

— Στὰ ὄπλα! Στὰ ὄπλα! Οἱ κρατούμενοι δραπετεύσαν! Στὰ ὄπλα!

Ὁ κινούμενος τοῖχος

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ δὲν κάθεται ν' ἀκούσῃ ἄλλο. Ξέρει ὅτι αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὅλα κρέμονται ἀπὸ τὴ γρηγοράδα τους. Κάθε δευτερόλεπτο εἶναι πολὺτιμο. Ἄν δὲν καταφέρουν νὰ φτάσουν στὴν ἔξοδο πρὶν οἱ πράκτορες

τοῦ ἐχθροῦ τοὺς στρώσουν
στὸ κунήγι, εἶναι χαμένοι!

— Ἐμπρός, παιδιὰ!, λέει.
Δρόμο.

Σηκώνεται καὶ τὸ δάξει στὰ
πόδια πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς αἰ-
θουσας. Βγαίνει σὰν τὸν ἄ-
νεμο. Ὁ Διαβολάκος διασκε-
λίζει τὸ κατώφλι ξοπίσω του.
Ὁ Σπίθας ἔρχεται τρίτος. Κα-
θὼς ὅμως ἐτοιμάζεται νὰ πε-
ράσῃ κι' αὐτὸς τὸ κατώφλι,
τὸ μάτι του παίρνει ἕνα Γερ-
μανὸ πού κρατᾷ ἕνα πιστό-
λι, σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων
δεξιὰ, καὶ εἶναι ἐτοιμὸς νὰ πυ-
ροβολήσῃ ἐναντίον του.

«Μανούλα μου!, σκέπτεται
ὁ Σπίθας μετ' τὸ καθυστερημέ-
νο μυαλό του. Θὰ μὲ πάρῃ καμ-
μὴν σφαῖρα στὸ στομάχι καὶ
δὲν θὰ μπορῶ νὰ φάω καὶ θὰ
πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Νὰ,
λοιπὸν, παλιάνθρωπε!

Καὶ ἐκσφενδονίζει ἐναντίον
τοῦ κατασκόπου τὸ κατὸ κρέ-
ας πού κρατᾷ. Τὸ κρέας χτυ-
πάει τὸ Γερμανὸ κατὰμουτρα
καὶ κάνει ἕνα οὐρλιαχτὸ πό-
νου νὰ ξεπηδήσῃ ἀπὸ τὸ στή-
θος του. Τὸ πιστόλι στὸ χέρι
ἐκπυρσοκροτεῖ, ἀλλὰ ἡ σφαῖ-
ρα πηγαίνει νὰ χαθῇ κάπου
στὸ ταβάνι. Ὁ Σπίθας βγαί-
νει ἀπὸ τὴν αἶθουσα. Ὁ Γιώρ-
γος, πού στέκεται στὸ διά-
δρομο, μετ' τὸ αὐτόματο στὰ
χέρια του, ἀφήνει τὸ Σπίθα
νὰ περάσῃ καὶ πιέζει τὴ σκαν-
δάλη. Μιά ριπὴ ἀπὸ σφαῖρες
γαζώνει ὀλόκληρὴ τὴν αἶθου-
σα, καταστρέφοντας ἀσυρμά-
τους καὶ τραυματίζοντας ἢ
σκοτώνοντας κατασκόπους τοῦ
ἐχθροῦ.

Ἐπειτα, φωνάζει:

— Ἐμπρός, παιδιὰ!

Τρέχει πρὸς τὴ σκάλα, πού
ὀδηγεῖ στὸ ἱσόγειο. Τὴν ἴδια
στιγμὴ ὅμως, ἀπὸ τὸ ταβάνι
ἕνας τοίχος ἀρχίζει νὰ κατε-
βαίνει γοργά. Τὰ μάτια τοῦ
Γιώργου γεμίζουν τρόμο. Ἄν
δὲν προλάβουν νὰ περάσουν
πρὶν ὁ τοίχος ἀγγίξῃ τὸ πά-
τωμα, δὲ θὰ βγοῦν ποτὲ ζων-
τανοὶ ἀπὸ δῶ μέσα!

— Τρέξτε, παιδιὰ!, λέει λα-
χανιασμένος μετ' φωνὴ γεμάτῃ
ἀγωνία. Τρέξτε! Πρέπει νὰ
περάσουμε πρὶν...

Μὰ ὁ τοίχος ἔχει κιόλας ἀγ-
γίξῃ τὸ ἔδαφος, σὲ ἀπόστασι
ἐνὸς μόνο μέτρου μπροστὰ
στὰ πόδια τους. Τὰ τρία παι-
διὰ πέφτουν ἐπάνω του μετ' τὴ
φόρα πού ἔχουν καὶ μένουν ἐ-
κεῖ, λαχανιασμένα, μετ' τὴν ψυ-
χὴ γεμάτῃ ἀγωνία. Φυλακί-
στηκαν μέσα στὸ ἄντρο τῶν
κατασκόπων!...

Πρῶτος συνέρχεται ἀπὸ
τὴν ἐκπληξί καὶ τὸν τρόμο ὁ
Γιώργος. Γυρίζει, τὴ στιγμὴ
ἀκριδῶς πού ἀπὸ τὴν πόρτα
τῆς μεγάλης αἰθουσας μετ' τοὺς
ἀσυρμάτους ξεπροβάλλει ἕ-
νας κατὰσκοπος μετ' ἕνα αὐτό-
ματο στὴν ἀγκυλιά.

Τὸ φοβερὸ τερέτισμα τοῦ
θανάτου ἀντηχεῖ μέσα στὰ ὑ-
πόγεια τοῦ ἀρχαίου πύργου
καὶ ὁ κατὰσκοπος τοῦ Χίτλερ
πέφτει γαζωμένος ἀπὸ τὴ ρι-
πὴ τοῦ ὅπλου τοῦ Γιώργου,
πρὶν προλάβῃ νὰ τραθήξῃ τὴ
σκανδάλη.

— Ἐλάτε, παιδιὰ!, λέει
τὸ Παιδί - Φάντασμα πού δι-
ατηρεῖ ὅλη τὴ θρυλικὴ ψυχραι-

μία του. 'Από δώ!

Έχει διακρίνει προς τ' ἀριστερά ένα διάδρομο. Τὸν ἀκολουθεῖ τρέχοντας, μετὰ τὸ Διαβολάκο καὶ τὸ Σπίθα ξεπίσω του, καὶ περνάει μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα ποὺ βλέπει στὸ βάθος του. Πίσω τους, ἀντηχοῦν τὰ ποδοβολητὰ τῶν Γερμανῶν κατασκόπων. Μιὰ φωνή, ποὺ ὁ Γιώργος ἀναγνωρίζει ὡς τὴ φωνὴ τοῦ Πράκτορος - Σύννεφο, λέει δυνατά:

— Τοὺς κρατᾶμε, παιδιά! Δὲν πρόλαβαν νὰ ξεφύγουν! Ἄ! Μπήκαν στὸ δεύτερο κελλί! Τραβήξτε τὸ μοχλὸ!

Ὁ Γιώργος καταλαβαίνει ὅτι ἔχει πέσει μαζί με τοὺς φίλους του σὲ δεύτερη παγίδα. Τὸ δωμάτιο ὅπου ἔχει μπη δὲν ἔχει ἄλλη ἐξοδὸ ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασαν. Κάνει νὰ γυρίσῃ πίσω. Μὰ εἶναι ἀργά. Ἡ πόρτα ὑπακούοντας σὲ κάποιον ἀόρατο μηχανισμό κλείνει μετὰ δύναμι. Ὁ Γιώργος ρίχνεται πάλιν της, μὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν μετακινήσῃ ἑστῶ καὶ ἓνα ἑκατοστό. Εἶναι πάλι φυλακισμένοι! Ἐχουν ὅπλα στὰ χέρια τους, μὰ εἶναι φυλακισμένοι!

Ἡ φωνὴ τοῦ Πράκτορος - Σύννεφο ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα:

— Σὲ κρατῶ, Παιδί - Φάντασμα! Δὲν μπόρεσες νὰ μοὺ ξεφύγῃς! Βέβαια, δὲν μπορῶ νὰ μπῶ μέσα καὶ νὰ σὲ σκοτώσω, γιατί εἶσαι ὀπλισμένος, μπορῶ ὅμως νὰ σὲ ἀφήσω φυλακισμένο σ' αὐτὸ τὸ

κελλί νὰ πεθάνῃς ἐσὺ καὶ οἱ δύο φίλοι σου ἀπὸ δίψα καὶ πείνα.

Ὁ Γιώργος παίρνει θαθεῖα ἀνάσα καὶ ἀπαντᾷ μετὰ ἡρεμῆ φωνῆ:

— Μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἶμαι ἀκόμα ζωντανός. Πράκτωρ-Σύννεφο! Ὅσο ζῶ ἐλπίζω, λέει ἓνα ἀρχαῖο ρητό. Καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἔχω θυγὴ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες παρόμοιες παγίδες πολὺ πιὸ δύσκολες!

— Σοὺ εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία! λέει ἀπ' ἔξω σαρκαστικά ὁ Πράκτωρ - Σύννεφο.

— Εὐχαριστῶ, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Φυλάξου μόνο τὴν ἐπόμενη φορὰ ποὺ θὰ συναντηθοῦμε! Θὰ σὲ πληρώσω καὶ μάλιστα μετὰ τόκο!

Ἐξω ἀντηχεῖ τὸ γέλιο τοῦ Πράκτορος - Σύννεφο, ποὺ ἀπομακρύνεται. Ὁ Σπίθας λέει μετὰ ἀπορίας:

— Εἶσαι δλάκας, Γιώργο;

— Γιατί;

— Γιατὶ νὰ τοῦ δώσης καὶ τόκο; Εἶσαι κοροῖδο;

Ὁ Γιώργος δὲν μπορεῖ νὰ μὴ βάλλῃ τὰ γέλια, μολονότι ἡ κατάστασις τους εἶναι ἀπελπιστική. Τὰ παιδιά εἶναι κλεισμένα μέσα σ' ἓνα ὑπόγειο κελλί, ποὺ ἡ μοναδικὴ πόρτα του εἶναι κλεισμένη μετὰ μυστικὸν μηχανισμό καὶ ποὺ σίγουρα φρουρεῖται ἄγρυπνα. Πῶς θὰ βγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα; Μόνο φαντάσματα θὰ μπορούσαν νὰ ξεγλυστρήσουν ἀπὸ κεῖ μέσα! Μόνο ἴσκιοι καὶ φαντάσματα!....

Κι' άλλοι
στην παγίδα

Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ και το Ζουζούνι έχουν μεγάλη αγωνία. Πρώτα ο Γιώργος κι' έπειτα ο Σπίθας κι' ο Διαβολάκος, έχουν εξαφανισθή. Σίγουρα, σκέπτεται η Έλληνοπούλα, ο Σπίθας και ο Διαβολάκος πήγαν να βρουν το Γιώργο και έπεσαν κι' αυτοί σε καμιά παγίδα!

— Θεέ μου!, λέει στο Ζουζούνι. Θεέ μου! Κάτι πρέπει να κάνουμε! Θα τηλεφωνήσω πάλι στον αρχηγό του Στρατηγείου και θα απαιτήσω να στείλη ανθρώπους στον Πύργο του Χλωμού Νεκρού! Θα πάμε κι' εμείς μαζί τους! Κάτι συμβαίνει εκεί! Είμαι σίγουρη ότι κάτι συμβαίνει και ότι ο Γιώργος, ο Σπίθας και ο Διαβολάκος βρίσκονται εκεί μέσα!

* * *

Μισή ώρα αργότερα, τρία μεγάλα αυτοκίνητα με Άγγλους πράκτορες και με την Κατερίνα και το Ζουζούνι ξεκινούν για τον παράξενο και μυστηριώδη πύργο, όπου είναι θαμμένα ζωντανά τα τρία άλλα παιδιά.

Όταν φτάνουν εκεί, έχει αρχίσει να νυχτώνει. Πηδούν από τα αυτοκίνητα και, υπακούοντας σε διαταγές του αρχηγού του Στρατηγείου, που έχει έρθει κι' ο ίδιος καμιά δεκαριά πράκτορες κυκλώνουν το κτίριο. Οί υπόλοιποι προχωρούν και μπαίνουν μέσα. Το άπέραντο χάλι είναι σκοτεινό και σιωπηλό. Οί πράκτορες ανάβουν τα ηλεκτρικά φανάρια τους και, στο φώς τους, ερευνούν όλον τον πύργο, από την κορυφή του ως τα υπόγειά του. Σταματούν στον τοίχο, τον κινούμενο τεχνητό τοίχο, που χωρίζει το κρησφύγετο των κατασκόπων από τον υπόλοιπο πύργο.

— Τίποτε!, λέει ο στρατηγός κουνώντας το κεφάλι του. Δεν υπάρχει τίποτε στον πύργο αυτό! Το Παιδί - Φάντασμα και τ' άλλα παιδιά δεν βρίσκονται εδώ μέσα. Κάπου αλλού θα είναι..

Η Κατερίνα κουνάει κι' αυτή το κεφάλι της.

— Έγώ πιστεύω το αντίθετο, απαντάει. Ο Γιώργος είναι εδώ μέσα μαζί με το Σπίθα και το Διαβολάκο! Έπιμένω σ' αυτό! Θα μείνω εδώ με το Ζουζούνι και θα συνεχίσω το ψάξιμο!

— Θα χάσης τον καιρό σου Κατερίνα!, λέει ο στρατηγός. Μείνε, αν θέλεις, αλλά θα χάσης την ώρα σου...

Οί Άγγλοι αποσύρονται, Μπαίνουν στα αυτοκίνητά τους και φεύγουν. Η Έλληνοπούλα και το Ζουζούνι μένουν μόνοι μέσα στο σκοτεινό

πύργο. Μόνοι, με την ψυχή γεμάτη λύπη για τὸ χαμὸ τῶν φίλων τους καὶ κάπως φοβασμένοι!

Στέκονται μέσα στὸ ἀπέραντο χῶλ, φωτίζοντας γύρω μετὰ τὰ ηλεκτρικὰ φαναράκια τους καὶ μὴν ξέροντας τί νὰ κάνουν.

Ξαφνικά, μέσα στὴ γαλήνη τῆς νύχτας, ἓνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ ἀντηχεῖ μέσα στὸν πύργο. Ἕνα οὐρλιαχτὸ ποὺ κάνει τὸ αἷμα νὰ παγώσῃ στὶς φλέβες τους! Μαζί μετὰ τὸ οὐρλιαχτὸ, ἀκούγονται καὶ ἄλλοι κρότοι: κρότοι ἀπὸ ἀλυσίδες, ποὺ κάποιος σέρνει πάνω στὶς πέτρινες πλάκες!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ἡ Κατερίνα. Ἄκουσες, Ζουζούνη;

— Ἄκουσά!, λέει τὸ παιδάκι. Αὐτὸ ἄμως σημαίνει ὅτι ὁ Γιώργος καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ εἶναι ἐδῶ. Δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα! Ἄρα, αὐτὰ τὰ οὐρλιαχτὰ καὶ αὐτοὶ οἱ κρότοι προέρχονται ἀπὸ κάποιον ποὺ θέλει νὰ μᾶς τρομάξῃ καὶ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ φύγουμε. Καὶ νομίζω ὅτι... Κατερίνα! Ρίξε τὸ φῶς σου πρὸς τὴ γωνία ἐκείνη! Νομίζω ὅτι κατὶ εἶδα νὰ σαλεύῃ! Ἐκεῖ!

Ἡ Κατερίνα ρίχνει τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, μὰ τὰ δυὸ παιδιά δὲν διακρίνουν τίποτε τὸ ὑποπτό. Μόνο μιὰ ἀρχαία πανοπλία στέκεται ἐκεῖ, κοντὰ στὸν τοῖχο.

— Περίεργο!, λέει τὸ Ζουζούνη ποὺ ἔχει στὸ μεταξύ ἐτοιμάσει τὸ φυσοκάλαιμό του. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κατὶ σάλεψε! Πᾶμε πιὸ κοντά!

Τὰ παιδιά πλησιάζουν διασκακτικά. Κάνουν τὸ γύρο τῆς πανοπλίας, μὰ δὲν ἀνακαλύπτουν τίποτε ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στοὺς φίλους τους. Καὶ τότε, ξαφνικά, ἡ Κατερίνα προσέχει κατὶ ποὺ εἶχε προσέξει νωρίτερα καὶ ὁ Γιώργος. Τὸ πάτωμα εἶναι καθαρό! Δὲν ἔχει καθόλου σκόνη! Ἄρα κάποιος ἢ κάποιοι μένουν μέσα στὸν πύργο!

— Ζουζούνη!, λέει στὸ παιδάκι. Πρόσεξες ὅτι...

Δὲν ἀποτελεῖται τὴ φράση της. Μιὰ φωνὴ λέει πίσω της:

— Ἀκίνητοι καὶ οἱ δυό!

Ἀλλοιῶς σὰς σκότωσα!

Τὰ δυὸ Ἑλληνόπουλα κυττάζουν πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο τους. Ἡ ἀρχαία πανοπλία ἔχει ἀνοίξει στὴ μέση καὶ ἔνας ἄντρας ἔχει βγῆ ἀπὸ μέσα της. Ἕνας ἄντρας ποὺ κρατᾷ ἓνα μεγάλο περίστροφο μετὰ τὸ ἓνα τοῦ χέρι.

— Προσοχή!, συνεχίζει ὁ ἄντρας αὐτός. Δὲν θὰ κάνετε τὴν παραμικρὴ κίνησι. Κρατήστε τὰ φανάρια σας στὰ χέρια καὶ προχωρήστε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου! Μπράβο!

Πλησιάζουν στὸν τοῖχο. Ὁ ἄντρας ἀπλώνει τὸ ἀριστερὸ τοῦ χέρι καὶ ἀποσπᾷ μιὰ πέτρα. Ἕνα ἀνοιγμα σχηματίζεται. Καὶ μέσα ὅτ' ἀνοιγμὰ αὐτὸ ὑπάρχει ἓνα τηλέφωνο!

Ἡ Κατερίνα καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νὰ δράσῃ τώρα, πρὶν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σηκώσῃ τὸ τηλέφωνο.

Ἀφήνει τὸ φανάρι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι της, καί, μετὰ μιὰ ταχύτατη κίνησι, σκύβει γιὰ

νά τὸ πιάση, πρὶν προλάβῃ ὁ
ἄλλος νὰ τὴν ἐμποδίση. Ἀντὶ
νὰ πιάσῃ ὅμως τὸ φανάρι, πιά
νει τὰ πόδια τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τραβάει μὲ δύναμι. Ὁ

φρουρὸς χάνει τὴν ἰσορροπία
του, πέφτει πρὸς τὰ πίσω,
χτυπάει τὸ κεφάλι του στὸ πέ-
τρινο πάτωμα καὶ μένει ἀ-
ναίσθητος...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΕΞΕΛΘΟΥΣΙΑΝ

4 Ὁ ἄ τυφεκισθῆς τὴν αὐγὴ
6 Ὁ Χίτλερ αἰχμαλωτίζεται
8 Τὸ ὑπερδύχον τοῦ Θανάτου
10 Ζήτω ἡ Ἑλλάς!
12 Ἡ μεγάλη Ἐπίθεσις
14 Φωτιά καὶ Τσεκούρι
15 Ἡ δόμνα τοῦ Σπίθα
16 Στὰ νύχια τοῦ Δημίου
31 Ἡ ἐκδίκησι τοῦ Σεϊτάν
32 Ἐλευθερία ἢ Θάνατος
33 Ὁ θάνατος τῆς Φρούλαϊν «Χ»
41 Ντιάβολο
43 Στὰ χεῖλη τῆς Ἀδύσου
47 Ὁ Δραπέτης
48 Ὁ Ἀόρατος Πράκτωρ
49 Τὸ Τσακάλι
50 Ἡ Δράκαινα
51 Ὁ Προδότης
52 Τὸ Μυστικὸ Ὅπλο
53 Ἡ Κίτρινη Ἐχίδνα
54 Μονομαχία θανάτου
55 Οἱ Γερμανοὶ συντρίβονται
56 Ὁ Κύκλος τοῦ Ὁλέθρου
57 Κόρακας
58 Μαρτύριο τῆς Ἑλληνοπούλας
59 Στὰ νύχια τοῦ Κόρακα
60 Ὁ Τύραννος γονατίζει
61 Ἡ λαοὶ ποὺ τσακίζει
62 Μάχη Γιγάντων
63 Τὸ Παιδί-Φάντασμα προδίδει
64 Ἡ ἐξόντωσις τοῦ Κόρακα
65 ΦΟΥ - ΓΙΑΜΑ
66 Ἡ κόρη τοῦ Ἡλίου
67 Παιδί - φάντασμα Σ.Ο.Σ.
68 Σπίθας ἐναντίον Φού-Γιάμα
69 Ὁρλάντο
70 Ὁ Ἰταλὸς ἐκδικεῖται
71 Ἡ ἀνθρώπινη Τορπίλλα
72 Στὸ Μαῦρο Βάρεθρο
82 Τὸ Βλέμμα ποὺ ὑπνωτίζει

83 Ἡ Ἑλληνοπούλα τιμωρεῖ
84 Τὰ Χρυσὰ μάτια τοῦ Ὁλέθρου
85 Ὁ Σπίθας καὶ ἡ Ἀρκούδα
86 Αἰχμαλωτὸς
87 Ἡ Γαλανόλευκη κυματίζει
88 Ἡ «Ματωμένη Γιορτή»
89 Ὁ τερματοφύλαξ Αἰνίγμα
90 Χάιλερ, ὁ Γερμανὸς Ταρζάν
91 Ὁ Πάνθηρας
92 Ὁ Ἰπτάμενος Καβαλλάρης
93 Ὁ Βούλγαρος
94 Τὸ μαρτύριο τῆς Φωτιάς.
95 Στὰ νύχια τοῦ Βούλγαρου
96 Τὸ Αἰνίγμα τοῦ Γαλάζιου
Σπιτιοῦ.
97 Ὁ Θάνατος τοῦ Σπίθα.
98 Κατὰ διαταγὴν τοῦ Χίτλερ
99 φρεσκεστάιν
101 Κόμπρα, ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ
102 Τὸ Πήδημα τοῦ Θανάτου
103 Στὰ Δόντια τῆς Κόμπρας
104 Ἡ Κόμπρα καταστρέφει
105 Τὸ Λαστιχένιο - Παιδί
106 Ὁ Μαῦρος Σπαθοφόρος
107 Στιγμὲς Τρόμου
108 Τὰ δυὸ Λαστιχένια Παιδιά
109 Διπλοπρῶσωπος
110 Τὸ Γαρύφαλλο τοῦ Θανάτου
111 Ὁ Διπλοπρῶσωπος πληρώνει
112 Ἀλάμα, ὁ Κόκκινος Μάγος
113 Ὁ Ὑπερπράκτωρ
114 Ἡ Κατερίνα προδίδει
115 Τὸ φαρμακερὸ ἔσπετο
116 Περιπέτεια στὸ Θιδεῖ
117 Ὁ ἀποκεφαλισμὸς
118 Ὁ Ρασοφόρος Δαίμονας
119 Ὁ Σπίθας Ταυρομάχος
120 Ὁ Ἐφιόλητος ἐπρόδωσε
121 Ἡ Ἑλλάς δὲν πεθαίνει
122 Τὸ Μυστικὸ τοῦ Προδότη

123 'Εν ὀνόματι τῆς Ἑλλάδος
 124 Ἡ Φρούλάν Τσαζάν
 125 Τὸ Σμαράγδι τῆς Συμπορίας
 126 Πόλεμος μέχρι θανάτου
 127 Ὁ Σπίθας καὶ ὁ Γορίλλας
 128 Ὁ Κατάσκοπος - Φάντασμα
 129 Τὸ Νούμερο 13
 130 Ὁ Κατάσκοπος - Φάντασμα
 ἐκδίδεται.
 131 Ἡ Τιμωρία ἐνὸς Κακούργου
 132 Ὁ Ἰπτάμενος Πράκτωρ
 133 Ὁ Ἰπτάμενος Σπίθας
 134 Τὸ Ἀόρατο Πλοῖο
 135 Τὸ Τέρας τοῦ Βυθοῦ
 136 Ποῖος πρόδωσε;
 137 Ὁ Σταρτηγὸς Αἰνιγμα
 138 Φοῦ-Πό-Κάι
 139 Ὁ Σταυρός τοῦ Μαρτυρίου
 140 Τὸ μυστήριο τοῦ Φοῦ-Πό-Κάι
 141 Καβαλλάρης τοῦ Ὀλέθρου
 142 Ὁ Παράξενος Κάου-Μπού
 143 Τὸ Λάσσο τοῦ Θανάτου
 144 Νίκας Γαλανὸς
 145 Οἱ Μικροὶ Κομμάντος
 146 Τὸ μυστήριο... τῆς ψητῆς
 δουίρας.
 147 Ὁ Μαχητὴς τῆς Ἐλευθερίας
 148 Τὸ Γαλάζιο Μισοφέγγαρο
 149 Αἰνιγμα Θανάτου
 150 Ἐκαστὸ Σκληρὸ Μάθημα
 151 Ὁ Θάνατος ἐνὸς μικροῦ
 ἥρωος.
 152 Μερλάντα
 153 Τὸ Αἰνιγμα τοῦ Πακιστάν
 154 Ὁ Τρομερὸς Μάγος
 155 Τὸ Τέλος τοῦ Μερλάντα
 156 Ὁ Μαῦσος Ἀγγελος
 157 Ἀγγελος ἐναντίον Ἀγγέλου
 158 Σῆμα Κινδύνου
 159 Ὁ Ἀσπὸς
 160 Ὁ Ἀσπὸς πεθαίνει
 161 Τὸ Δαχτυλίδι Αἰνιγμα
 162 Τὸ Ὀπλο τῆς Τρέλλας
 163 Ὁ Διαβολάκος
 164 Ὁ Μικρὸς Κάου - Μπού τῆς
 Κοήτης
 165 Ὁ Κατάσκοπος Ρουμπὸτ
 166 Τὸ Ἀεροπλάνο - Φάντασμα
 167 Ἡ ἀνταρσία τῶν Σταρτηγῶν
 168 Θάνατος τοῦ Διαβολάκου
 169 Ἐκαστὸ ἀλλόκοτος Γοῖφος
 170 Ὁ Διαβολάκος ἐναγῆ
 171 Ὁ Πράκτωρ Χ
 172 Καταραμένος τοῦ Νταχάου
 173 Ὁ Μασκοφόρος Καταστροφὴς
 174 Λύκος, ὁ Ἀλβανὸς Δῆμιος
 175 Πεθαίνω γιὰ τὴν Ἑλλάδα
 176 Τζονσνὰρ
 177 Ὁ Τζονσνὰρ ἐκδίδεται
 178 Ἀπεσταλλένος τῆς Κολάσεως
 179 Στὴ φωλιά τοῦ Τζονσνὰρ
 180 Ὁ Διαβολάκος προδίδει
 181 Τὸ παιδί μετὰ μεγάλη καρδιά

182 Ὁ Κρεμασμένος
 183 Ἀλούνα
 184 Ὁ Νέγρος Σεϊτάν
 185 Σλάβος
 186 Ρὰς Ἀμπάμπα ὁ Ἀθηναῖος
 187 Ταγκάνικα
 188 Ὁ Πόλεμος τῶν Κατασκόπων
 189 Ὁ Μυστηριώδης Ἀριθμὸς
 190 Ὁ Ραδιοσταθμὸς-Φάντασμα
 191 Στὰ Ὀπλά
 192 Χαρμαλίων
 193 Σιδηρένιος Ποδάκτωρ
 194 Ὁ Ἀγκυλωτὸς Σταυρὸς
 195 Ὁ Ξανθὸς Δυναμίτης
 196 Ὁ Μυστηριώδης Ἀντίπαλος
 197 Ὁ Ἐλευθερωτής
 198 Τὸ αἰνιγμα τῶν 9
 199 Τὸ Παῖδι - Φάντασμα δὲν ἀ-
 παύεται
 200 Φλόγα ἢ Πράκτωρ Γοῖφος
 201 Τὸ μυστικὸ τοῦ Χρυσοῦ Σκα-
 ραβίου
 202 Τὸ Ἐγκαθίμα τοῦ Σπίθα
 203 Ὁ Ἀσυλληπτός
 204 Οἱ Μελλοθάνατοι
 205 Κάτω ἀπὸ τὴν μπότα τῶν
 τυράννων
 206 Ἡ μάχη τῶν ἀπελπισμένων
 207 Παραδοθῆτε, σκλάβοι
 208 Ὁ Θάνατος ἐνὸς ἀθανάτου
 209 Τὸ Σινδράκατο τῶν προδοτῶν
 210 Τὸ Μαῦσο καὶ τὸ Ἀσπρο
 211 Γενναῖος τῶν Γενναίων
 212 Ὁ Πράκτωρ Μηδὴν
 213 Μηδὴν ἐναντίον Μηδεῶς
 214 Ὁ Σπίθας καληαίνει
 215 Ὁ τρολλὸς Δήμιος
 216 Ἡσαν ὅλοι Ἕλληνες
 217 Ὁ Μάγος τοῦ Ὀλέθρου
 218 Ἐπὶ σκοπὸν, πῦρ!
 219 Τὸ μυστικὸ τῆς λίμνης
 220 Ὁ τραγικὸς κατάδικος
 221 Ἀφανεῖς ἥρωες
 222 Ὁρῶ Θεοῦ
 223 Ὁ Τιμωρὸς
 224 Ὁ Δράκος τοῦ Βερολίνου
 225 Τὸ μυστήριο τῶν Φαραῶ
 226 Ὁ Σπίθας καὶ ἡ Μούμια
 227 Δαυὶδ καὶ Γολιάθ
 228 Ἡρωίδες
 229 Ἐπεσαν μέχρις ἐνὸς
 230 Ὁ Γοῖφος νεκροῦ πατριώτη
 231 Ἀρτέμιος
 232 Τὸ πύρινο ράσσο
 233 Ὁ μυστηριώδης ἡγούμενος
 234 Ἐν Τούτῳ Νικα
 235 Ὁ Ἀνυπαρκτός
 Ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τὰ
 ἐπόμενα τεύχη τοῦ «Μικροῦ Ἡ-
 ρως» ἀπὸ τὸ 236 ἕως τὸ 323. Θὰ
 τὰ δοῦτε στὰ γραφεῖα μας, Λέκα
 22, ὑπόγειον.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙ-ΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Γρ. Λέκκα 22—Έτος 7ον—Τόμος 42—Άρ. 329—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22. Αθήναι.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 330, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμε-
νη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ - ΣΥΝΝΕΦΟ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ

τὰ πέντε Ἑλληνόπουλα γνωρίζουν τὶς πιὸ καταπληκτικὲς
καὶ πιὸ συναρπαστικὲς περιπέτειες τῆς σταδιοδρομίας
τους καὶ βρίσκονται φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ θάνατο!

Τὸ τεύχος 330 εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστουργηματικὰ
ποὺ ἔχετε διαβάσει ποτὲ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ χάση κα-
νένας!

ΜΠΟΥΪ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΞΕΡΕΥΝΩΝΤΑΣ Ο ΜΠΟΥΪ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ
ΦΙΛΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΠΟ-
ΤΑΜΟΥ ΒΑΛΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΓΑ-
ΛΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΑΝΟ ΠΡΟΧΟ-
ΡΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ ΣΥΝΑ-
ΝΤΑΕΙ ΚΑΤΑΡΑΚΤΕΣ

ΜΠΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟ
ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ ΚΟΠΗΛΑ-
ΤΟΝΤΑΣ. ΘΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΗΝ
ΟΧΗΝ ΓΙΑ ΛΙΓΟ.

ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ
ΕΧΕΙ ΑΚΟΜΗ ΕΞΕΡΕΥΝΗ-
ΣΕΙ ΤΗΝ ΠΗΓΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ
ΠΟΤΑΜΟΥ. ΘΑΜΑΣΤΕ ΟΙ
ΠΡΩΤΟΙ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ